NGÀY NAY

NĂM THỨ NĂM—THỨ BẢY 20 JUILLET 1940—SỐ 217, GIÁ 0p12

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 80, ĐƯỜNG QUAN THÁNH—TÉL. 874

— Bác Xã ạ, bất đắc dĩ báo của tôi tăng giá.
— Không hề gì ! khi báo chưa tăng giá, tôi đã mua trữ được vài nghìn số rồi.

Bút máy

Ngòi vàng của ◆◆ HOA-KỲ ◆◆

PARKER	giá	23p50	34p50	5?p75.	
WATERMANN	giá	17p50.			
EVERSHARF	giá	9p25	15p25	2?p50	38p85.
CONKLIN	giá	16p50.			

Ngòi Thủy-Tinh

KAOLO giá 5p00

KHẮC TÊN.— Có máy điện khắc tên họ vào bút không tính tiền. Làm quà cho một người bạn một cái bút máy có khắc tên người bạn đó vào thì không gì nhã và quý bằng.

GỬI KHẮP ĐÔNG DƯƠNG.— Những bút của bản hiệu gửi đi đều có thơ chuyên môn xem rất cẩn thận và mỗi cái bút gửi đi đều có facture ghi số làm bảo-đảm.

Nếu đủ ở xa mua cũng không ngại mua phải hàng sấu.

MAI-LINH

60-62, Avenue Paul Doumer — HAIPHONG

● *Téléphone 332. Boîte postale No 45* ●

Nhà bán kính và bút mở từ năm 1932

DOCTEUR

NG. MANH THAN

CLINIQUE ET MATERNITÉ

CABINET MÉDICAL

49-51 Avenue du Grand-Bouddha

Téléphone 830

Médecine générale et infantile
Dermato - vénérologie
Rayons X — Rayons U. - V et I.-R
Diathermie — Ondes Courtes
Courants Galvano — Faradiques

CONSULTATIONS

Matin : 8h. à 11h.
Soir : 3h. à 6h.

AN-THAI

GRAND FABRIQUE DE POUSSE-POUSSE

Gặp khi gió kẹp mưa dơn,
Dùng xe AN-THAI chẳng
còn cớ gì.

◆

Có bán đủ cả : **Vải, Săm, Lốp và đồ phụ-tùng xe-tay**

N. 2, Rue Nguyễn-Trọng-Hiệp

HANOI

Luthart

ĐÚNG TIẾNG *KÊU ĐẸP BỀN*

Guitares
Banjos
Violons

Mandolines et accessoires de Lutherie

DƯƠNG THIỆU TƯỚC

57, Rue du Chanvre 57

— HANOI —

DOCTEUR

CAO XUÂN CẨM

de la Faculté de Paris. Ancien Médecin Chargé de l'Institut antivénérien de Huế

Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị Nội-thương và bệnh Hoa-liễu

Khám bệnh tại

53 Henri d'Orléans — Hanoi

Phố cửa Đông, cạnh hội (Hợp-Thiện) có phòng dưỡng bệnh

Sách :

NÓI CHUYỆN NUÔI CON

bán tại hiệu Thuỵ-Ký 98 Hàng Gai (Rue du Chanvre), Hanoi

Giá 0p.35 một quyển

MỖI NHÀ NÊN CÓ MỘT CUỐN

Vua Quang Trung

để sống lại những trận chiến tranh kinh thiên động địa của bậc Dân Tộc Anh Hùng nước Việt Nam ta. (Lịch sử tiểu thuyết) của **Phan-trần-Trúc** soạn, nhà in Lê Cường Hanoi xuất bản, in gần xong, giá **0p.50**

LỠ BƯỚC SANG NGANG

một tập thơ xưa nay chưa từng có, của thi sĩ **Nguyễn-Bính**. Nhà in Lê Cường, in bằng *giấy Ofset* gần xong, giá **0p.50**

LAN HỮU

Một cuốn tiểu thuyết tình đã được khắp các bạn thanh niên tân tiến hoan nghênh, lại được cả các gia đình hãy còn theo khuôn phép cũ, cũng thi nhau mua cho con cháu đọc.

Tiểu thuyết của NHƯỢNG-TỐNG : Một nhà văn, một nhà chính trị đã được quốc dân yêu mến từ lâu và nhớ mong mãi cho tới nay.

Lan-Hữu đã được báo *Tin Mới, Việt Báo, Hanoi Tân Văn* phê bình, đặt lên trên những tiểu thuyết có giá trị hiện nay.

Có bán khắp các nơi, giá 0p50. Mandat mua sách gửi cho Lê Cường 96 route de Huế, Hanoi.

TẠI HIỆU DỆT

CỰ'-CHUNG

Hiệu đang trưng bầy nhiều kiểu

Maillot, Slip

đi tắm bể rất đẹp

Trước khi đi tắm xin mời các Ngài, hãy đến xem qua các kiểu áo mới

CU'-CHUNG

100 Rue du Coton, HANOI

Mặt đẹp như' xuân

Ngày xuân vẻ mặt muốn tươi đẹp rực-rỡ, nên sửa điện, da sẽ không bao giờ hư như : nẻ bắt gió, bắt nắng, giám sần, to da, v. v...

aimo mỹ viện

Nên mua máy uốn tóc : 100p.—200p.—400.— đến 1800p. — Máy điện Rayon Violet ; 80p. — 150p. Máy sấy tóc : 25p. — 350p.— Máy uốn lông mi : 0p.90 — 12p.00 Máy điện Máy điện Massage (soa nắn) : 9p.— 45p. — 240p. — Máy làm nở vú (ngực đàn bà) 40p. — 380p. Máy điện kẹp mũi làm dọc dừa 485p.— tondeuse điện : 70p. — Douche pul-

MỸ

AMY

Thân đều, ngực (vú) nở, dáng đi đẹp. Chỉ dùm điểm-trang giữ gìn các lối lịch sự. Giá sửa từ MỘT ĐỒNG. Răng đen, trắng. Uốn rượm tóc.

MY VIEN AMY 26 Hàng Than Hanoi

hiệu hớ't tóc ?

vérisateur điện 60p. — Vibro Masseur Standart 18p.— Kìm uốn tóc thường : 1p.80— 9p.50— Thuốc uốn tóc permanence : 1p.— 2p. — 3p. Purma (fabrication américaine) làm lông mi dài cong Nếu mua máy, xin dạy cách làm cẩn thận, chắc chắn. *Amy đại-lý các máy sửa đẹp Pháp — Anh — Mỹ*

VIÊN

PHÒNG - TỊCH VÀ PHẠM - PHÒNG

HAY LÀ ĐAU DẠ DÀY

Thuốc hay nổi tiếng khắp Đông Dương giấy khen rất nhiều cảm ơi thật lắm

Con chim

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng võ bình bịch. Khi ăn uống rồi thì hay ợ (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nổi hòn, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỏi mệt, buồn bã chân tay, bị lâu năm sắc da vàng, da bụng dầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một bận uống 0p25. Liều hai bận uống 0p45.

Vu dinh Tân ân tứ Kim tiền năm 1926

178 bis Lachtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi: AN HÀ 13 Hàng Mã (Cuivre) Hanoi

Đại lý phát hành khắp Đông dương: NAM TÂN 100 phố Bonnal, Haiphong

Có linh 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung — Nam — Bắc kỳ — Cao mên và Lào có treo cái biển tròn.

---

tiểu thuyết của **BACH - KIM**

giá 0p 25 cước 0p 16

đã có bán

một thanh-niên trác táng

TỦ SÁCH MỚI

Ở đời này, biết bao nhiêu người không có đồng tiền mà phải điêu đứng, trái lại cũng có nhiều người không thoát khỏi khốn đốn khổ sở về nỗi đã sẵn có đồng tiền trong tay !....

MINH - PHƯƠNG xuất bản

Tổng phát hành tại Bắc-kỳ:

LIBRAIRIE CENTRALE

60, Bd Borgnis Desbordes, HANOI

Éditions choisies

Xuất-bản hàng tháng những tác-phẩm hay

Đang in:

rượu cần chẳng uống mà say!

tiểu thuyết của **Nguyễn khắc Mẫn**. giá 0p.35

Đã in xong:

ái-tình

XÉT THEO TÂM-LÝ VÀ Y-HỌC. Ngót 200 trang giảng giải những điều quan hệ về ái-tình. Nói rõ về say mê, cám dỗ, khiêu dâm, hôn, tán và trinh, hai trái tuyết lê, kén vợ, kén chồng, gian lậu, thất tiết, cùng những điều cần thiết mà nam nữ thanh niên phải hiểu rõ để gìn giữ sức khỏe và gây hạnh-phúc gia đình. Chẳng phải là dâm thư, đó là một cuốn sách giảy về ái tình, mới lạ hơn hết các sách đã có, do giáo sư **Thu an** soạn rất công phu. Giá 0p.55.

người, ngợm!

tập truyện-thần các nhân-vật ở xã-hội hiện-tại, của **Tam Lang**. Giá 0p.25

đời vô định

tiểu thuyết của **Phạm ngọc Khôi**. Giá 0p.40

cô gái giặt sa

tiểu sử Tây Thi do **Hoè Lâm**, dịch. Giá 0p.35

bức thư của người không quen

một văn phẩm kiệt tác của văn hào Stéfan Zweig, do **Lan Khai** dịch.

Mua sách hàng năm tức là khuyến khích nhân tài, và góp sức vào sự gây dựng văn chương Việt Nam (Được trừ 10 /. và không phải chịu cước phí).

Thư từ gửi về:

M. NGUYỄN GIA VỸ

62, Hàng Cót — HANOI

Võ đức Diên

và

Nguyễn văn Nghi

KIẾN TRÚC SƯ

8, Place Négrier

◆ HANOI — Tél. 77 ◆

Kính Thuốc

Kính hiệu ***Filocros*** là hạng tốt nhất để đi ngoài nắng, giá từ 4p. trở lên. Bán đủ thứ kính lão (viễn thị) và cận thị. Có nhiều kiểu gọng nhựa, gọng kền, gọng vàng rất đẹp và chắc chắn. Có máy lắp mắt kính và chữa gọng kính.

Gửi lĩnh hóa giao ngân

đào lập

97, Hàng Gai, Hanoi

---

mới xuất bản

2 BÀI VÕ SƯ TỬ CON CÁU

và nhiều miếng hiểm độc để dạy hai người đấu với nhau. Mua ngay

Sách dạy « HỌC ĐẤU VÕ TÀU » giá 0p.60

HANOI — NHẬT-NAM THƯ QUÁN — 19 Hàng Điếu

Mới xuất bản — Do SƠN - NHÂN soạn

TRICOTS CHEMISETTES

La seule maison qui pourrait vous fournir ici, en Indochine des articles en Bonneterie de choix, en grosses quantités et au meilleurs prix.

C'est la Manufacture

CU' GIOANH

60 – 70. Rue des Eventails, Hanoi

Fournisseur en Gros de tous les Magasines et Bazars du pays.

Bệnh tinh

Mắc bệnh lậu, giang mai, hạ, cam, hột xoài, vân vân chỉ nên tìm đến

dức tho dường

131, Route de Huế — HANOI

mà chữa khoán hoặc uống thuốc sẽ được khỏi chắc chắn. Thuốc không công phạt, không hại sinh dục.

Nhà thuốc nhận chữa nhiều bệnh rất linh nghiệm.

VẬT LÝ TOÁT HỌC BẰNG THƠ

CON ONG

Con ong chỉ là con sâu bé nhỏ,
Nhưng vốn dòng sâu bọ đàn anh.
Nó ăn thức sạch, ở nơi thanh,
Trời lại phú cho tính tình cao quý.
Len lỏi vào hương, lăn mình vào nhị,
Nó chỉ sống bằng tinh túy của trăm hoa.
Ong biết họp đàn như một quốc gia,
Có quân, có chúa rất là trật tự.
Dân ong phần nhiều là thuyền thợ
Nước nhà ong theo dân chủ cộng hòa.
Chúa tể ong là vị « Chúa bà »,
Kiếp ong chúa an hòa, sung sướng tệ :
Chỉ có việc ăn, chơi và đẻ,
Còn việc sơn hà đàn dân bé lo toan.
Dân ong nhiều đức tính khôn ngoan,
Đáng làm mẫu để dân gian phục mến.
Ong có đức cần cù, tiết kiệm,
Kiếm thừa ăn, lại kiếm để phòng xa
Lúc mùa đông gió bấc, hết nhị, tàn hoa,
Sẵn lương thực để đợi mùa hoa nở.
Ong rất mực tận tâm thờ chúa,
Đạo chúa tôi một dạ trung thành.
Chúa rủi khi gặp việc chẳng lành,
Quân hộ giá đến hy sinh tính mệnh.
Chúa bị, giam cầm, dù ở nơi hẻo lánh,
Cả đoàn dân đều cất cánh tìm theo.

. . . . . .

. . . . . .

TÚ MỠ

■

Thủy loạn

Năm Thìn thật là năm ta biến,
Loạn Âm rồi lại đến loạn Dương,
Cả miền thủy phủ Long Vương,
Cũng lây loạn nốt. Điên cuồng chiến tranh!
Vua Thủy thấy tình hình thế giới,
Khắp năm châu rắc rối lung tung.
Nghĩ buồn chẳng lẽ ngồi không,
Cũng bèn gây sự đùng đùng quấy chơi...
Ngài dâng nước lên nơi mạn ngược,
Kéo thủy binh lên thác xuống ghềnh,
Tràn vào núi đỏ rừng xanh,
Làm cho bật rễ, đổ cành cây to,
Cốt kiếm trác gỗ chò thực tốt,
Để khuân về làm cột thủy cung.
Chúa Rừng thấy việc làm hung,
Tam bành lục tặc đùng đùng rậy lên,
Nổi mưa bão khắp miền rừng rú,
Quyết ra oai chống giữ sơn lâm.
Ngài dùng chiến lược rất thâm,
Đánh bằng thuốc độc, hại ngàn thủy binh:
Bão làm rụng lá cành mần-đề,
Nhựa ngấm ra độc địa đầy sông,
Làm cho quân của vua Rồng
Cũng là thủy tộc, một vùng thương giang,
Chết trôi biết cơ man mà kể
Chỉ vì ngài Thủy-tế tham ô,
Kéo quân đi cướp gỗ chò,
Làm cho nước lặng bỗng ồ phong ba.
Thi trên cõi Trần ta cũng vậy,
Bốn phương trời đương rậy lửa binh,
Chết oan hàng vạn sinh linh,
Duyên do cũng ná chuyện tranh gỗ chò.

TÚ MỠ

CHUYÊN

Ma làm

CÁC bà đồng bà cốt chớ vội lo : nước Nam vẫn còn là nước Nam, nghĩa là vẫn còn là giang sơn của thần, thánh, ma, quỷ... và những đấng thiêng liêng tương tự như thế.

Một tỉ dụ. Bà cụ Ng-thị-Vượng, người tỉnh Bắc-giang, năm nay đã ngoài bảy mươi, bỗng một hôm gần đây lên cơn sốt nói mê sảng luôn mồm.

Nếu ở nước khác thì có lẽ con cái cho là bị cảm, cần phải mời thầy thuốc đến chẩn mạch bốc thuốc. Nhưng may cho bà cụ lại sinh ở nước Nam ta và sống trong

một gia đình biết theo cổ tục. Con trai thấy bà cụ như vậy, biết ngay rằng có « ma làm » và cần phải mời thầy cúng đến trừ tà ngay tức khắc, bà cụ mới có thể khỏi được.

Thầy cúng đến, lập đàn cúng lễ rồi mượn vía đức Thánh Trần cùng những đức thánh khác nổi danh là bắt nạt được ma, đứng đây hò hét quát tháo như tướng Quảng lạc, đoạn cầm roi đến giường bà cụ để đánh con ma... Nhưng con ma nó ẩn núp trong người bà cụ nên thầy cúng đành phải vụt bà cụ để đuổi con ma ra. Vụt được vài ba roi, thấy bà cụ nằm im không nói mê sảng nữa, thầy cúng cho là con ma sợ oai thầy, bèn dắc trí đánh giá.

Đánh tà xong, thầy nhận tiền ra về, dặn rằng bà cụ thế nào cũng khỏi, vì ma bị đòn đau sợ phép đã trốn đi mất rồi.

Lạ thay ! đến buổi chiều hôm ấy, con ma lại không sợ phép thầy khiến bà cụ kêu rên một hồi rồi tắt thở.

Nhà chức trách không biết cao pháp của thầy cúng và việc thần thánh và ma quỷ, đã cho bắt thầy và đổ cho thầy cái tội đánh bệnh nhân đến bỏ mạng.

Thực ra, thầy có tội gì đâu. Thầy cũng như bệnh nhân đều tin một cách chắc chắn rằng có ma nó đến ẩn núp trong người bệnh nhân, chính nó rên khừ khừ và nóng hôi hổi. Mà nó đã đến đó, chỉ có một cách là dọa nạt nó, rồi đánh đập nó là nó phải đi : kể như vậy thật là lý luận lắm rồi.

Chỉ phiền một nỗi nó không có, mà dẫu nó có, nó cũng không phải là đứa trẻ lên ba mà đánh đuổi nó, nó phải chịu. Nhưng nếu người nào cũng nghĩ thế, thì còn gì là ma, là mãnh, là thần, là thánh ; các ông thầy cúng, các bà đồng bà cốt còn lấy gì mà sống được ; vả nước Nam còn đâu là nước Nam nữa.

Cho nên, bắt tội ông thầy cúng kia cũng không có hiệu quả gì cho lắm. Tội là tội ở các ông ma, ông mãnh, ông thần, ông thánh, chỉ có việc đầy họ như vua Lý thái Tổ đầy ông bụt ngày xưa, đầy họ đi thật xa mãi bên Tàu, bên Lào, là ta hết sự mê tín, mà đã hết sự mê tín dị đoan thì các ông thầy cúng cũng phải xoay nghề khác, đi kéo xe hay kéo cầy mà kiếm ăn thôi.

T. V.

--Hôm qua tao đứng trên cái gác này, tao cúi đầu không xuống. Cái đầu của tao to và nặng quá. nó rơi xuống trước rồi kéo cả thân hình tao xuống luôn.

Một vấn đề trọng yếu

CHÚNG TÔI được tin rằng hiện nay một số người đang để tâm đến một vấn đề rất trọng yếu và rất khó giải quyết.

Bọn người ấy băn khoăn lắm.

Ít lâu nay, họ thường hội họp để bàn định, để nghị luận, để chất vấn, để giải đáp và để rồi rút cục vẫn cứ băn khoăn hoài.

Nhưng cái vấn đề trọng đại và rắc rối kia là vấn đề gì ?

Sau những cuộc điều tra rất công phu, chúng tôi đã khám phá được sự bí mật.

Bọn người băn khoăn ấy là những nhà đánh tổ tôm có tiếng. Và cái vấn đề họ cần phải giải quyết là : 1) làm thế nào cho bài tổ tôm có thể chơi trên bàn được (vì đánh trên giường rất bất tiện cho người

NGÀY NAY GIẢI TRÍ...

Xin khất đến kỳ báo sau.

L. T.

—Đi ra cho người ta đóng cổng.
—Được cứ đóng, tôi đã thấy lành lạnh rồi.

XA GẦN

mặc quần áo tây); 2) làm thế nào để khi tổ tôm không đủ năm người chơi cũng vẫn vui và không khó chịu như bị tứ; và 3) tìm một tên

gì văn vẻ khác để thay cho cái tên « Tổ tôm » thô lỗ kia.

Có lẽ chỉ nay mai họ sẽ giải quyết xong.

Chúng ta sẽ được thấy một cuộc cải cách lớn.

L. T

Việc thế giới...

THẾ giới hiện giờ đương đến một độ đường quan trọng: những việc xảy ra có thể thay đổi được tình thế của khắp các nước trong hoàn cầu, của cả nhân loại. Ở cuộc công kích lớn lao sắp đến của Đức đối với Anh, sẽ định đoạt số phận của hàng nghìn triệu người; bên này, cuộc chiến tranh Trung Nhật, kéo dài đã mấy năm nay, đã đến

một bước can hệ, và tình thế của Á châu rộng rãi, trên đó chen chúc bao nhiêu giống người, rồi cũng đảo lộn lên.

Riêng chỉ có một quãng trời Nam này đã vẫn bình tĩnh; nhưng trước những sự thay đổi lớn lao sắp đến ta không khỏi bàn khoăn và thấp thỏm. Chúng ta đừng làm khách xem những việc xảy đến, mà chúng ta cảm thấy cái quan trọng và mạnh mẽ vượt qua chúng ta. Thế giới sôi réo như mặt nổi nước, ở bên ngoài..

T. S

... và việc trong nước

Sự hoạt động của Vua Bảo-Đại — Các báo (bên ta) đăng tin rằng ngày 9 Juillet, Vua Bảo Đại, có ông Thượng thư bộ Tài chính Hồ đắc Khải đi hộ giá, đã đến thăm núi Bạch-Mã, một nơi nghỉ mát mới, 1500 thước cao, ở giữa quãng Huế và Tourane.

Nhà Vua đã đi thăm nhiều nơi khác nhau, và đã xem xét kỹ lưỡng chỗ dành riêng cho chính phủ annam.

*

Năm nay mưa nhiều, và tất nhiên nước các sông lại lên to. Cái họa của một vụ lụt lại treo trên đầu các lương dân, khiến ai nấy đều lo sợ.

Nhưng xem ra tình hình đê điều năm nay vẫn vững lắm chưa có gì đáng ngại. Và sở công chính đã bắt đầu thi hành những phương pháp rất nghiêm ngặt và chặt chẽ, để trông nom và đề phòng.

Ông Phạm lê Bổng, viện trưởng viện Dân Biểu Bắc Kỳ, vừa được cử làm hội viên của Ủy ban thường trực trông nom đê điều.

T. S.

(Xem tiếp trang 18)

MỘT TRANG PHÓNG SỰ
bằng tranh của TÔ-TỬ

(xem trang 17)

Hanoi...
36 Phố Phường

QUÀ... TỨC LÀ NGƯỜI

CHÚNG TA đã lần lượt điểm qua các thứ quà rong ở Hanoi, cả quà ngọt như đường mía lẫn quà mặn như muối Trường Lâm. Tất cả những thứ quà đó chứng tỏ cái thay đổi lắm màu của sự thưởng thức của người Hanoi, cái phong phú và cái tế nhị vô cùng. Có cả một chút ưa thích cái quá đáng, cái rờn rợn, thế nào nhỉ? cả một chút tà hiểu nữa. Ớt thì thích ớt rất cay, cà cuống thì rất hăng, chanh thì ưa thứ chanh non cốm.. — Trong cái chua dầm dứt của nước bún ốc, trong cái béo ngầy ngọt của thịt lươn, trong cái vị khai nồng của sứa đỏ. Biết đón hưởng cái thú mình làm ghê mình, như ăn mơ chua với gừng, khế dầm với nước mắm, chứ không thẳng thắn, không chân thật như quà mộc mạc và giản dị các nơi, làm bằng gạo mới, đỗ nành — những món quà *lương thiện* không đánh lừa vị miệng và dạ dày. Nhưng người của Hanoi 36 phố phường phức tạp hơn, và đáng yêu hơn cũng vì chỗ ấy.

Ngày trước, ngày tôi còn nhỏ, đã được thưởng thức một thứ quà rong đặc biệt, gọi là *bánh bột cuốn*. Gói quà phong giấy tựa như phong thuốc lào, nhưng phẳng hơn. Giá cũng rẻ: có một xu hai phong. Kẻ bán hàng là một người đàn bà có tuổi, mắt sắc và miệng tươi, đon đả mời chào các cậu bé ở trường về hay thơ thẩn chơi ở vệ hè. Ấy hình dung người đàn bà ấy tôi chỉ còn nhớ được có thế, vì không ai được trông thấy người ấy hai lần.

Xin mãi mới được đồng xu mới, tôi vội vàng và hí hửng ra mua thứ bánh lạ lùng ấy. Đem về mở ra khoe với mẹ, thì chỉ thấy bay ra... hai con ruồi. Nó bay đi mất. Tôi ôm mặt khóc, còn cả nhà thì nổi lên cười. Nhưng tưởng mất một xu mua được trận cười (tuy cười mình) tưởng cũng là không đắt và con mụ kia thật đáng thưởng tiền vì đã biết đánh vào trúng cái lòng ham lạ của trẻ con Hanoi.

Những cái tục lệ đẹp đẽ ấy nay mất dần đi... Sự sành ăn, và cái thưởng thức của người nơi văn vật, đã kém sắc sảo, ý nhị rồi chăng? Có thể mới ra đời được những thứ phục linh cầu xanh đỏ và nhầy nhợt, những thứ kem «Việt Nam» và «Haiphong», và «Thượng hải» và trăm thứ bà dằn, vừa nhạt vừa tanh, cái thứ ghê gớm «chè chân châu (!) glacé!!»; còn cái thứ kẹo rắn như đá núi Cai Kinh của chú khách đập hai thỏi sắt vào nhau làm hiệu, cái thứ thịt bò khô với củ cải (hay đu đủ?) dầm dấm, chố thêm ít phẩm đỏ, một thứ quà bẩn thỉu và độc vô cùng mà các học trò Hanoi hay ưa thích... Tôi còn tha thứ hơn, cái thứ «kẹo vừng, kẹo bộ» ngày xưa, tuy nó không ngon, nhưng ít ra cũng đem lại cho phố phường Hanoi cái tiếng rao kéo dài và hơi buồn của lũ trẻ bán hàng.

◆

VÀI THỨ CHUYÊN MÔN NỮA

Chút nữa thì tôi đi hết những thức quà đặc biệt của Hanoi mà không nói đến cái thứ bánh tôm nóng, đã là sở ước và thú vị của suốt một đời học sinh. Lúc bấy giờ đương là mùa rét. Gió bắc lạnh thổi vi vu qua khe cửa nhà trường, làm thâm tím môi và cóng tay vài chục cậu học trò trong lớp. Càng sung sướng biết bao khi ra ngồi cổng trường, ngồi xúm quanh nhìn cái chảo mỡ nóng của bác hàng bánh tôm bốc hơi trên ngọn lửa.. Rồi hồi hộp chờ đợi bác đong cái đĩa bột trắng, để lên trên hai ba con tôm khô, điểm thêm mấy nhát khoai thái nhỏ, và dúng vào mỡ sèo sèo... Ruột hơi se lại trước, chúng tôi nhìn cái bánh bột vàng dần, vàng dần, con tôm co lại, nhát khoai nở ra, và cái bánh hơi cong lên như nóng nẩy muốn nằm ra đĩa. Một mùi thơm ngậy tỏa nhẹ lên không khí, mà chúng tôi hít một cách khoan khoái cùng với cơn gió lạnh phía Bắc về... Chiếc kéo của bác bán hàng thoăn thoắt cắt nhỏ ra từng miếng, chúng tôi không kịp so đũa, đã hối bác rót nước chấm có dấm chua và ớt bột thật cay. Và chúng tôi ăn trong lúc bánh còn nóng hôi hổi, bỏng cả miệng, cả môi, cả lưỡi — chẩy nước mắt vì ớt xông vào cổ họng, xuýt xoa cho vị bánh đượm được lâu. Ngon biết chừng nào!

Cái hăng hái, ngốn ngấu ấy, bây giờ không còn nữa, và dẫu ta có muốn cũng không trở lại nào. Mỗi tuổi có một cái thích khác nhau. (và không ích gì lấy ở đấy ra những điều triết lý).

Cái vị bánh tôm mạnh mẽ bao nhiêu thì cái thứ bánh sau đây lại dịu dàng bấy nhiêu. Tôi muốn nói thứ «bánh bò chè» trắng như sữa và nhẹ như bông... Không phải thứ bánh của bất cứ người bán hàng nào, nhất là không phải của các người bán hàng annam, chỉ đem ra những cái bánh vừa nặng bột vừa chua. (Một lần nữa, nhận thấy cái kém của người). Nhưng là thứ bánh bò của một chú khách người tầm thước, nếu không hơi lùn; chú chỉ bán buổi sáng, vào quãng từ 7 giờ đến 9 giờ, và chỉ quanh quẩn đi trong mấy phố gần trung tâm Hanoi: hàng Bè, Gia Ngư, hàng Bạc, hàng Buồm,..., với một thứ tiếng rao riêng. Bánh chú bán 2 xu một chiếc; đó là thứ bánh hình tròn, to bằng cái đĩa chén chè, và phồng hai bên tựa như chiếc bánh đúc nhà quê.

(Xem tiếp trang 16)

Thạch Lam

KHO TÀNG ÂM NHẠC VIỆT-NAM

HÁT Ả ĐÀO

của nhạc-sĩ NGUYỄN XUÂN-KHOÁT

(Tiếp theo)

Âm-thể trong lối hát « Ả-đào »

NGUYÊN NHÂN thứ ba sự linh hoạt của lối hát « Ả đào » là sự đổi giọng.

Trong lối hát « Ả đào » không mấy bài là không đổi giọng. Nguyên có bài hát mở ngắn ngắn như thế mà cũng đổi giọng tới hai ba lần. Còn bài Tỳ-bà, Thiên-thai, Thét-nhạc cũng đều có đổi giọng cả.

Khi một bài hát mà đổi giọng thì ta nhận thấy rằng ta không được mãn nguyện nghe thấy cái « tiếng » mà ta đương ao ước muốn nghe, ta thấy rằng có một tiếng khác đến đứng thay vào cho tiếng đó ; nghĩa là khi ấy có, hoặc là, một vài tiếng lạ lạ, hoặc là, cũng những tiếng mà ta vẫn nghe thấy nhưng đứng theo một thứ tự riêng, đến làm đổi địa-vị của các tiếng trong đoạn chưa đổi giọng.

Tôi vừa nói tới « địa vị » của các tiếng trong giọng hát bởi vì những tiếng đó đã lấy ở một « giấy », một « hàng » tiếng đứng theo thứ tự cao thấp, đi từ một tiếng nào đó cho tới cũng một tiếng ấy ở vào bực cao hơn. Mỗi một tiếng đó có một chức vụ riêng tùy theo cái công dụng của nó trong một giọng hát, và lẽ tất nhiên tiếng đứng đầu « g ấy » là trọng yếu hơn cả.

Tôi không cần phải nói, chắc các bạn có học đôi chút âm nhạc Âu-tây cũng biết được rằng « giấy » tiếng tôi vừa nói đó là một « gam-me » (âm giai).

Nhưng mà mỗi một lối âm nhạc lại có một kiểu « âm giai » riêng ; nghĩa là mỗi một dân tộc lại có một cách riêng, theo khoa học, theo tập quán hay theo tính tình, để đặt các tiếng vào quãng giữa hai tiếng đồng thanh mà khác bậc kia cho thành một âm giai. Cho nên Âu châu có kiểu của Âu châu, và Á đông có kiểu của Á đông ; thượng cổ có kiểu của thượng cổ và cận đại có kiểu của cận đại.

Và sau khi sự cao thấp của các tiếng đã nhất định, mãi mãi như âm nhạc Âu châu hay trong một lúc như âm nhạc Á đông, thì mỗi một âm giai, tùy theo sự cao thấp của tiếng đứng đầu « giấy » và tùy theo kiểu có một tính cách riêng.

Cho nên nói đến « âm thể » là tôi muốn nói đến tính cách của giọng hát kia đã viết ra bằng những tiếng của một « âm giai » nào. Và ta có thể dùng danh từ : « đổi âm thể » hay là gọn ghẽ hơn : « chuyển âm » thay cho danh từ : « đổi giọng » mà ta thường dùng.

Đọc đến đây chắc các bạn cũng nhận thấy rằng : Trong âm nhạc có bao nhiêu điều kiện khiến một bản nhạc được linh hoạt, thì trong lối hát Ả đào ta đều có cả : « cải tấu độ », «biến thể», «chuyển âm». Và có thể cùng tôi kết luận rằng : Lối hát Ả đào là một nghệ thuật rất thuần túy.

Tiếng nói và cách hát :

« Mỗi một dân tộc có một lối hát riêng. Người ta trên thế giới không có thể nào cùng hát một lối được. Cách hát của một dân tộc nào thì cũng phải liên lạc với thứ tiếng nói của dân tộc ấy. Bởi thế nên nghệ hát « độc thanh » (vocalisation) của người « Ý » (Italien) thì tiến bộ lên cực điểm là vì tiếng nói « Ý » có nhiều nguyên âm (voyelle) mà giọng nói thì lại nhịp nhàng mềm mại ; mà nghệ thuật độc thanh đối với người Đức thì không tiến bộ được. Tiếng Đức là một thứ tiếng trúc trắc có nhiều tiếng phụ âm (consonnes).

(Xem tiếp trang 18)

--Nếu tôi trúng cử nghị-viên thì anh chào tôi thế nào ?
--Lạy quan nghị ạ !
—Tôi không dám.

Những truyện vui trên xe lửa

NGƯỜI BÁN DẦU

của Khái-Hưng

TOA xe lửa không bao giờ hợp với tên nó bằng hôm nay. Thực là một cái lò đốt lửa, trong đó nêm chặt, lộn xộn người và vật. Trên hai hàng ghế đối diện, hành khách đàn ông, đàn bà, người già, con trẻ chen chúc nhau ngồi. Khoảng giữa, một đống va-ly, bò, thúng, gói, lồng gà, lồng vịt nằm ngổn ngang, chồng chất lên nhau. Dựa vào mớ hành lý ấy, một cái xe đạp, trên tay lái úp một cái mũ lính bọc vải vàng. Những chỗ sàn xe không có cái gì đặt lên đều bị người chiếm hết, hoặc ngồi phệt hoặc đứng vịn nhau.

Sau những tiếng kêu rền rĩ, con vật mệt nhọc dừng lại trước một ga xép. Tức thì người ta nghe thấy ở hai đầu toa những lời cãi cọ, van xin, nguyền rủa, văng tục văng nhác. Rồi lần người đứng bị chen, bị dồn chặt thêm lại trong khi xe bắt đầu từ từ chạy. Bỗng trong đám đông người ta thấy một cánh tay giơ lên, bàn tay cầm một gói nho nhỏ. Rồi lời diễn thuyết cất cao : « Thưa các quý ông quý bà đi tàu đi xe... » Đó là một người bán dầu đi làm quảng cáo cho một hiệu dầu của người Tàu nên tiếng nói cũng lơ lớ theo giọng tàu : « Thưa quý ông quý bà dầu lày giá hai hào, bản hiệu chỉ bán chiều hàng có một hào thôi. Bán có một hào lại biếu thêm một cái quạt (một cái quạt Sơn-tây xoè ra và giơ lên kèm với lọ dầu). Lếu các quý ông quý bà không lấy quạt, bản hiệu xin biếu bánh xà phòng thơm lày (một bánh xà phòng nhỏ đã nhanh nhẹn thay vào chỗ cái quạt). Xà phòng lày rất thơm rất rắn, thơm hơn xà phòng Cô-ba rắn hơn xà phòng Ca dôm, thế mà bản hiệu chỉ biếu không... »

Một hành khách gọi, tò mò đòi xem. Thế là lọ dầu và bánh xà phòng chuyền tay người này người khác từ đầu cho tới cuối toa để lại trở về tay người bán dầu. Các bác nhà quê hình như ngờ vực cái giá quá rẻ. Họ nghĩ thầm : « Chả có lẽ nào dầu thực hiệu đã bán bằng

nửa giá thường, người ta lại còn cấp thêm một bánh xà phòng thơm ! » Rồi họ không chịu để bụng sự ngờ vực của họ, họ đem ra bày tỏ với người ngồi bên : « Ba a, dầu giả hiệu đấy, mua làm gì ! » Vì thế, bác bán dầu tuy đã đứng cao lên cái hòm gỗ của một bác quyền để nói cho được dễ dàng, hàng cũng bác vẫn không có khách mua : « Thưa quý ông, quý bà, lếu quý ông quý bà không bằng lòng bánh xà phòng thơm thì bản hiệu xin biếu cái bút lày » Đó là một cái quản bút đồng mạ kền, một đầu cắm ngòi, một đầu cắm mẩu bút chì. Bác bán dầu lắp vào tháo ra mãi nhưng chẳng một ai muốn xem. Người ta còn dương chăm chú vào cái cốc sắt đựng đầy nước vối của một thằng bé bán nước. Xe đông quá, thằng bé không len đi được, phải đứng một chỗ để nhờ hành khách chuyền tay lần lượt đưa cốc cho nhau...

Bác bán dầu giận dữ ngừng lại, mặt hầm hầm, mắt đăm đăm nhìn cái ấm sắt nhẹ của thằng bé, như nhìn một vật nhỏ mọn tí tiện. Rồi bác khinh bỉ xếp các vật nào cái va ly da của bác để rời sang toa khác. Nhưng vì bác đã nói nhiều quá, lại phải luôn luôn cất cao giọng để lời quảng cáo không bị lấp trong tiếng xe hoả chạy rầm rầm, nên cổ bác khô rát. Bác nghĩ ngay đến công hiệu của một cốc nước. Bác liền hách dịch gọi :

— Bé con ! bán cho tao một cốc nước vối.

Thằng bé từ nãy đến giờ vẫn yên lặng bán hàng. Nó yên lặng rót một cốc nước đầy và yên lặng đưa cho bác kia. Bác ta uống một hơi cạn, rồi giơ cốc bảo rót nữa. Thằng bé con khẽ hỏi :

— Tại ông nói nhiều quá nên khát nước ? Ông có bán được lọ nào không ?

Người bán dầu không thèm đáp, đưa trả một xu rồi khó khăn lách mình sang toa bên. Một phút sau trong tiếng rầm rầm của xe lửa chạy người ta đã thoáng nghe thấy từng mẩu câu quảng cáo : « Thưa quý ông, thưa quý bà... ». Mấy người hành khách lặng lẽ nhìn nhau mỉm cười. Một người nói : « Cậu bán nước vối chả cần quảng cáo một lời mà hàng chạy ầm ầm ! »

Ai nấy cười vui sướng.

KHÁI HƯNG

LỜI KHUYÊN BẢO
NHỮNG NGƯỜI MỚI VIẾT VĂN

(Tiếp theo)

Khách nợ

CHẮC các bạn còn nhớ một cái hí kịch đầu đề là «Thiên tài và hỗn độn» — Bảo rằng : Sự hỗn độn thường đi đôi với thiên tài, cái đó chỉ tỏ ra rằng thiên tài mạnh ghê gớm lắm ; khốn thay, đối với nhiều thanh niên, cái đầu đề ấy lại không phải chỉ một sự bất thường, mà một sự bắt buộc.

Goethe có khách nợ chăng, sự đó tôi lấy làm ngờ lắm. Cả Hoffmann nữa, anh chàng Hoffmann không có trật tự, lúng túng trong các sự cần dùng, lúc nào cũng ao ước thoát ra được, và sau cùng chết giữa lúc mà một cuộc đời rộng rãi hơn khiến cho thiên tài anh ta có thể nảy nở được.

Vậy thì chẳng bao giờ nên có khách nợ, nếu bạn muốn, thì nên giả vờ rằng có, (1) ấy tôi chỉ để cho bạn tất cả được có thế thôi.

◆

Nhân tình

Nếu tôi muốn theo đúng cái luật nó thống trị cả trật tự tinh thần lẫn trật tự vật chất, tôi bắt buộc phải liệt vào hạng các đàn bà nguy hiểm cho nhà văn, người đàn bà lương thiện, người đàn bà sinh viết văn, và người đào hát ; — người đàn bà lương thiện, bởi vì họ bắt buộc phải thuộc về hai người đàn ông, và bởi họ là một món ăn rất xoàng cho linh hồn độc đoán của một thi sĩ ; người đàn bà sinh viết văn, vì là một người đàn ông hụt, — người đào hát bởi vì cũng đã gần gụi văn chương và hay nói tiếng lóng, — tóm lại, bởi vì họ không phải là một người đàn bà theo hết nghĩa tiếng ấy, — nên công chúng đối với họ cần hơn cả ái tình...

... Chính vì những nhà văn chân chính có nhiều lúc rất ghê sợ văn chương, nên tôi chỉ cho họ, — những linh hồn tự do và kiêu hãnh ấy, những tinh thần mệt mỏi ấy bao giờ cũng cần nghỉ hôm thứ bảy — hai hạng đàn bà thôi : gái chơi hay những người đàn bà ngu độn, ái tình hay bếp nước. — Hỡi các anh em, có cần giảng nghĩa tại sao không ?

Ch. Beaudelaire

(Conseils aux jeunes littérateurs)

◆

Thiên bẩm

Một người trẻ tuổi mà tuyên ngôn rằng : «Tôi có cái thiên bẩm viết văn», thì có thể chỉ rõ hai điều : anh ta rất lấy làm khoái khi bôi trên giấy những giòng liền nhau hay dứt quãng ; hoặc anh ta rất lấy làm khoái nếu được người khác đọc và khen văn mình. Nhưng nhà hầu hết, trong hai trường hợp ấy, anh chàng trẻ tuổi kia cho rằng cái ngứa ngáy ấy là triệu chứng của một đôi chút khuynh hướng về sự viết văn : anh ta cũng lại tưởng rằng cái ngứa ngáy ấy cứ tăng mãi theo cái tài sau này của anh ta. Tuy vậy, không có một lẽ chính đáng gì tỏ ra rằng cái ý muốn ấy có liên lạc đến một năng bẩm ; nếu hai cái ấy gặp nhau, thì đó là một sự tình cờ thôi.

Vậy cần phải nhận thức, hay nhờ người nhận thức những tác phẩm đầu tiên của mình ; nếu bạn rất lấy làm bằng lòng, sự xét đoán của bạn cũng không có giá trị gì, và chỉ tỏ rằng bạn không biết tự phê bình mình ; nếu bạn rất không bằng lòng, thì nên thôi nghề văn đi : vì đó không phải là một chứng cớ rằng bạn không có tài, nhưng tỏ ra rằng bạn sẽ đau khổ vì mình và vì người khác, nếu bạn cứ theo đuổi. Nếu sự xét đoán của bạn không ở nguyên một mực, nếu bạn thấy cái muốn sửa chữa nhiều, xóa bỏ nhiều, muốn làm lại, thì ấy là những dấu hiệu của một khuynh hướng nhà nghề đấy. Nếu đấy chưa phải hẳn là tài năng, ít ra cũng là một cái gì để tiến bộ, để được sung sướng trong lúc làm việc, là điều cần nhất.

Phần nhiều những thiên bẩm chỉ có một nguyên cớ bất thường : bạn đương là một nhà giáo học ngồi mốc ở một xó quê nào đó, hay là một công chức tỉnh nhỏ, hay một tiểu trưởng giả lấy một người vợ không bao giờ quý bạn hơn quý mẹ hắn, và sẽ khinh bỉ bạn nếu bạn đi chơi bời. Ở những trường hợp ấy bạn lấy làm chán ngán lắm, và sẵn lòng khinh bỉ những cái chung quanh : từ đấy, đến viết văn, chỉ còn việc đợi dịp mà thôi.

Hoặc bạn còn trẻ, bạn lúc tối rằng mình chả là cái quái gì, và ước muốn quá chừng quá đỗi rằng sẽ được đàn bà say mê, trừ ra khi nào bạn muốn đem danh vọng để đền bù cái mũi xấu xí hay cái tên xấu xí của bạn.

Jean Prévost

(Còn nữa)

(Traité du Débutant)

T. L. lược dịch

(1) Giả vờ rằng có ? Ở bên ta thì các nhà văn không cần đến sự giả vờ ấy, vì cái lẽ giản dị rằng họ đã có sẵn rất nhiều khách nợ rồi. Có phải đấy là một điều đáng an ủi chăng ? Nếu chúng ta không có tài, ít ra chúng ta cũng có nhiều khách nợ. (*Lời người dịch*)

Sắp có bán

LẠNH LÙNG

(tái bản)

của NHẤT-LINH

Giá 0p.50

ĐA TÌNH

Nghìn bồi sáng, bình minh se chỉ thắm
Duyên lòng tôi buộc đậm với xuân tươi ;
Thuở xưa kia là con của mặt trời,
Tôi có lửa ở trong mình nồng đọng.
Đời muốn chữa cho tôi lành bệnh sống,
Đem tuyết sương lời lẽ buốt vào gan ;
Tuyết sương mòn, băng giá cũng chôi tan :
Tôi là lửa chẳng bao giờ biết nguội.

■

Tôi đã yêu từ khi chưa có tuổi,
Lúc chưa sinh, vơ vẩn giữa luân hồi ;
Tôi sẽ yêu khi đã hết tuổi rồi,
Không xương vóc, chỉ huyền hồ bóng dáng.
Vào cõi tối, tôi sẽ làm đuốc sáng,
Dọi u-minh tỏ rạng ánh hồn sâu ;
Đến ru thơ bao kẻ vạc dầu đau ;
Tìm ấp mộng những hồn sầu rã mục.
Dầu chăng nữa tôi có sa địa-ngục,
Mà lòng đây còn giữ suối tình thương,
Thì luôn luôn tôi vẫn ở thiên đường.
— Tôi thấy trước lần đầu đương bỡ ngỡ,
Vừa bén bóng đã đi tìm duyên nợ,
Với trăm ma tôi hẹn đủ mười nguyền ;
Mê dáng xưa nương tử những Điêu-Thuyền,
Những Tần-nữ, Dương-Phi, bao vẻ ngọc.
Hồn đông thế, tôi sợ gì cô độc !
Ma với nhau thì ôm ấp cùng nhau ;
Chuyện yêu đương bây giờ đã hết đâu !
Niềm say đắm vẫn còn như thuở sống.
Trong cõi lạnh lan đi bao ấm nóng ;
Giữa hồn thường, lỗi lạc một ma thơ,
Đem nhớ thương an ủi dưới trăng mờ.
Và trong gió phất phơ đi cố bạn.

■

Kẻ đa-tình không cần đủ thịt da :
Khi chết rồi, thì tôi sẽ yêu ma !

XUÂN DIỆU

HOÀNG ĐẠO

CON ĐƯỜNG SÁNG

Dầy 200 trang. Giá 0$50

ĐỜI NAY

NGƯỜI VỢ GIÀ

Truyện ngắn của Mạnh-Phú-Tứ

TRẦN cau có quát to :

— Ăn gì ?

Con chàng bỗng giật mình và chỉ dám liếc mắt nhìn trộm chàng rồi cúi gằm mặt ngồi yên. Trần lại cau có hơn và quát to hơn :

— Ăn gì ! nói đi !

Vợ chàng ngồi ngay trước mặt, thương con nhưng nể, bay nói cho đúng sợ chàng, không những chẳng dám tỏ tình thương lại còn cố lấy lòng chồng bằng cách mắng thêm con :

— Năm, sáu tuổi đầu rồi mà cứ câm như hến suốt ngày !

Rồi nàng cố đánh bạo dịu giọng : « Ăn thịt hay đậu ? » Lúc đó đứa con mới dám khe khẽ trả lời : «Chan canh ». Hình như nó đã cố lấy hết hơi sức, hết can đảm mới nói ra được hai tiếng đó và rứt lời nó lại liếc mắt nhìn trộm Trần, như để dò xem cha có bằng lòng cho mình ăn món đó không. Mẹ nó vừa định dằm cơm để chan canh cho nó, bỗ nó đã vội giật lấy chiếc bát rồi hấp tấp đổ nước canh đầy cả bát cơm còn vón vãng. Vợ chàng cố nói bằng một giọng bình thường : « Đấy thế nó cầm đổ ra áo mất ! »

Trần nhìn vợ bằng hai mắt đầy tức giận và cáu nhàu :

— Bằng ngần ấy cầm bát cơm còn đánh đổ, thì về sau nhớn lên làm trò trống gì !

Trong bữa cơm hôm nay, cũng như trong mọi bữa cơm khác, Trần vẫn ngồi vào bàn ăn với hết tất cả những điều tức bực khó chịu của mình.

Nếu chẳng có chuyện lôi thôi vì món ăn của đứa con như trên đây, Trần lại gắt gỏng vì một hai điều nhỏ nhặt khác ; nào cơm không được chín tới, thức ăn nhạt quá hay mặn quá, nào đũa ướt, nào bát còn nhiều bụi, nhiều chất nhờn ! Trước những lời oán trách của chồng, người vợ chỉ yên lặng, chẳng hề cãi lại nửa nhời, tuy biết mình luôn luôn bị mắng oan.

Sự thực, nàng không đến nỗi quá vụng về. Mọi công việc trong nhà, nàng vẫn cố công xếp đặt cho ngăn nắp. Chẳng bao giờ chiếc bàn lệch lạc, hay bộ ghế lồng chồng mỗi nơi một chiếc. Mọi vật đều lau chùi bóng loáng, không một vết bụi. Ngay trong những chiếc chén uống nước cũng chẳng bao giờ có lấy một vết cặn chè. Còn nấu nướng ? Nàng không phải là người làm bếp sành sỏi, song các món ăn nàng biết lựa chọn, biết thay đổi và gia dầm nêm cũng chẳng đến nỗi khó ăn. Vậy mà ngày nào chồng nàng cũng bắn học nhiếc móc nàng :

— Làm đàn bà mà việc nhà, việc bếp đều ngu độn như giống bò, thì phỏng sống để làm gì ! chỉ ăn với ngủ, ụt-ịt như giống lợn.

Đó còn là những câu nhẹ nhõm ; nhiều khi nàng còn phải hứng đựng những lời sỗ sàng hơn nữa, sỗ sàng gần như thô tục, khiến nàng có cảm tưởng rằng « chồng nàng tuy có học thức nhưng cũng chẳng khác gì hạng vai u thịt bắp ! » Luôn luôn chồng nàng căn vặn, hoạnh hoẹ hết cái nọ đến cái kia. Sự từng trải trong mấy năm sống bên chồng đã khiến nàng hiểu rõ rằng cái khó tính của chồng chỉ vì lòng ghét bỏ nàng mà sinh ra.

Nàng còn nhớ một lần chồng kêu khát, nàng vội rót chén nước đặt trước mặt. Nàng vừa quay người, chưa bước được tới hai bước, bỗng nghe thấy tiếng chén vỡ ; nước bắn toé trên nền nhà. Và chồng nàng gắt gỏng :

— Nước nôi gì mà lại có cả bã chè !

Nàng chẳng dám nói lại nửa nhời, khom lưng cúi nhặt những mảnh chén vỡ. Trong lòng chiếc chén nàng thấy hãy còn đọng lại một cánh chè không to hơn nửa đốt ngón tay út. Nàng lấy làm lạ rằng chỉ có thế mà chồng cũng cau có đến như vậy. Bỗng nàng nhớ lại một lần được chồng đưa lên hiệu ăn mỳ. Ăn xong, người hầu sáng bưng ra hai chén nước để trên bàn. Trong cả hai chén đều đầy những bã chè. Nàng vẫn chưa quên rằng chính chồng nàng đã bảo nàng : « Trong chén nước mà có bã chè thế này thì mới không mất hương chè. »

— Vậy mà, nàng nghĩ thầm, ở nhà lại đập phá vì trong nước có bã chè !

Rồi nàng thở dài một mình :

— Chẳng qua chỉ muốn kiếm chuyện để chửi mắng mình. Yêu nên tốt, ghét nên xấu !...

Sự thực đã như thế. Trần không hề có chút lòng thương yêu nàng. Mỗi khi nghĩ đến nàng, chàng hằn học tự bảo thầm :

— Cái con vợ già ấy !

Cái con vợ già ấy, Trần đã phải lấy từ năm còn theo học lớp nhất ở trường làng, mà chỉ bởi cái chết của cha. Người cha tận tụy với con không muốn rằng trước khi nhắm mắt con mình lại chưa có « chút vợ » để trông coi việc nhà. Mẹ chàng đã phải chiều ý một người gần hấp hối vội vàng đi hỏi rồi cưới vợ ngay cho chàng. Công việc thu xếp, xong xuôi một cách quả ư mau chóng và cẩu thả, tựa như không hề có can hệ đến đời chàng. Trong thời đó chàng còn ít tuổi, chưa chịu suy nghĩ và đã ngoan ngoãn tuân theo : Thế là chàng có vợ, một người vợ hơn chàng đúng hai tuổi. Mẹ chàng cho điều ấy là hay lắm. Bà vẫn nhắc đi nhắc lại : « Còn gì bằng nữa ! Gái hơn hai, giai hơn một ! » Và bà tin rằng cặp vợ chồng đó sẽ không thể nào khổ sở được.

Cha Trần chết. Chàng thi đỗ Sơ-Học Pháp-Việt. Vì gia đình không đến nỗi túng và công việc trong nhà còn ở cả trong tay người mẹ góa, nên chàng đi Hà-nội để học thêm. Năm thứ nhất, chàng chỉ là người học trò siêng năng bên sách vở ; và luôn luôn chàng còn nghĩ đến người mẹ góa và người vợ mới cưới. Một đôi khi, nhớ nhà quá, chàng định bỏ học để ở nhà trông nom công việc cấy cấy. Nhưng mỗi lần ngỏ ý đó với mẹ, bà lại lắng chuyện và khuyên con nên cố gắng học thêm chút ít, vì bà vẫn tin rằng con muốn về chỉ bởi cái cảnh « vợ chồng non ».

Sang năm thứ hai, chàng thành phóng đãng. Và trong sự chơi bời chàng đã được làm quen với nhiều bạn bè còn trai trẻ như chàng. Phần nhiều họ chưa vợ và như không bị một giây giàng buộc nào trong gia đình. Chiều chiều họ đua nhau dủng dỉnh ngoài phố để ngắm các thiếu nữ xinh tươi. Họ rầm rộ phê bình mắt cô này sắc, mà cô kia hơi phính. Cũng có một hai người đã có vợ rồi, nhưng với họ là những thiếu nữ có duyên, ăn nói ngọt ngào và biết phục sức một cách rất ưa nhìn. Sống bên bầu không khí đài điếm của nơi thành thị, khác hẳn cái cảnh luộm thuộm, lam lũ bên người mẹ và người vợ của chàng, Trần dần dần thành ra quên lãng hẳn gia đình. Một đôi khi chàng còn được cái may mắn làm quen với nhiều thiếu nữ. Cái cảm giác êm đềm, nhẹ nhàng như mùi hương mát của cánh hồng mới nở chàng cảm thấy mỗi khi được gần các bạn gái kẻ o tô điểm, lại càng làm cho chàng thêm xa cách người vợ quê mùa. Chừng hai tháng hay ba tháng chàng cũng về làng một lần, nhưng chẳng phải để thăm mẹ và vợ, và cũng chẳng cốt để xem xét việc nhà ; mục đích chỉ để lấy được quá số tiền ăn tiền học để có thể ăn tiêu hào phóng với bạn bè. Và lần nào về nhà, chàng cũng bị cái hám của xác thịt xui dẩy, nên tuy có ghét vợ nhưng chàng cũng qua với vợ một hai đêm để tình dục được thỏa mãn. Đối với chàng người vợ đó hình như chỉ còn là một vật để chàng được đôi chút thú vị, một vật — theo ý chàng — chắc chắn không đáng lo sợ như hạng gái chơi thành thị ! Một đôi khi cái ý nghĩ đó đã làm chàng rùng rợn vì nó hơi tàn ác, nhưng chàng chẳng muốn nó ám ảnh trí óc nên chàng lại cố quên được ngay để khỏi phải băn khoăn suy nghĩ. Cũng như chàng đã cố tìm cách quên cái ý nghĩ rằng chàng đã là một người con vô tình trước sự vất vả của mẹ, và chỉ nghĩ đến cách nặn ọt được nhiều tiền để

LỬA THIÊNG

THƠ CỦA HUY - CẬN

TRÌNH BÀY CỦA TÔ-NGỌC-VÂN

SÁCH MỸ THUẬT CỦA ĐỜI NAY

được sung sướng cho riêng mình. Chàng còn nhớ một lần trong một tháng, cả tiền ăn tiền học chỉ hết chừng hai mươi đồng, mà chàng đã xin tới hơn tám chục. Mẹ chàng lấy ở ruột tượng ra một nắm bạc giấy, để trước mặt chàng và dằn dỗi bằng một giọng buồn buồn :

— Ở nhà này thì ăn cơm húp mắm mà anh tiêu phung phí đến thế !

Một câu nói đi thẳng vào lòng chàng, làm chàng ghê sợ khi trong óc chàng hiểu rõ sự trái ngược của cái cảnh ấm tiện chắt bóp của mẹ và vợ và cái cảnh xa xỉ của chàng bên bạn bè ở đất phồn hoa. Nhưng chàng cố giữ vẻ lãnh đạm và khi đã cầm nắm bạc ra khỏi cổng để lên tầu đi Hanoi, chàng đã quên hết mọi điều khó chịu làm chàng phải suy nghĩ, quên cả mẹ và vợ ; chỉ còn mơ màng đến những cuộc vui rầm rộ tốn tiền bên bạn bè trong các nhà vui.

Thấm thoắt, chàng đã theo học ở Hanoi được bốn năm. Thực là bốn năm đầy lo lắng, đầy khó nhọc cho mẹ và vợ cặm cụi làm lụng để lúc nào cũng sẵn sàng có đủ tiền cho chàng tiêu pha. Tất cả cái vui chàng đã bắt ngờ mang lại cho hai người đó là mảnh bằng Thành-Chung và đứa con giai. Chàng đã may mắn thi đỗ cũng như vô tình chàng có đứa con ! Mẹ chàng sung sướng vì đã có cháu bế. Nhưng riêng chàng, thì chàng khó chịu về đứa con đó. Thường thường chàng tự bảo :

— Nó ra đời để làm gì ?

Phải, nó ra đời để làm gì ! Vì chàng có muốn có nó đâu ! Nhiều lần chàng đã sung sướng nghĩ rằng giữa vợ và mình không hề có một giây giàng buộc gì và như thế chàng sẽ ly dị hẳn, để lấy vợ khác, một người vợ tỉnh thành, biết đếm đót, biết tô son, đánh phấn, biết mặc áo màu, đi giầy cao gót như mấy bạn gái của chàng. Nhưng nay một đứa con đã sinh ra và nó sẽ là cái cột trụ ngăn ngừa điều dự định trên đây. Tình cha con, vì thế, không hề có mảy may trong lòng chàng. Sau kỳ thi thành chung gần hai năm, chàng thi đỗ thư ký tòa sứ. Bắt đầu từ đấy cuộc chia rẽ hẳn giữa mẹ, vợ chàng và đứa con của chàng. Rất hiếm hoi là những ngày chàng qua về thăm nhà. Vì nay chàng đã tạm có đủ ăn, đủ mặc và đủ tiền chơi bời. Ngày tết chàng cũng chỉ về một hai ngày rồi lại lãnh đạm xách va ly ra đi. Chàng đã nhất quyết tạm sống một mình ít lâu để được tự do chơi bời và để được có nhiều tiền sắm sửa đủ mọi vật sa phí.

« Bao giờ, chàng tự bảo, đã chán cái cảnh sống đó, ta sẽ lấy người vợ khác ! Còn cái con vợ già ấy ! Kệ đời nó với đứa con nó ! »

Song chàng không được đủ quyền làm theo ý định. Đi làm chưa được một năm, mẹ chàng đã nhất quyết bắt chàng phải đem theo vợ con đi. Mới đầu chàng còn lấy cớ lương ít không đủ chi dùng để bao bọc cả vợ và con. Mẹ chàng bèn hứa sẽ chu cấp thêm mỗi tháng vài ba chục đồng. Bà ngọt ngào bảo con :

— Khi xưa con đi học mỗi tháng có khi phải chạy tới hàng trăm còn có nữa là bây giờ mỗi tháng chỉ chạy thêm hai, ba chục đồng. Và có một mình con, ruộng nương sẽ là của con cả ; chẳng cấp dỡ cho con thì để làm gì !

Trước những câu nói đó, chàng không còn biết lấy lý nhẽ gì để chối cãi lại. Và chàng bèn trốn tránh bằng cách luôn luôn giận nhà hay xin đổi đi các tỉnh nhỏ. Nhưng ở đâu cũng chỉ trong ít lâu mẹ chàng cũng dò la tìm thấy. Khốn nạn ! Người mẹ hiền từ đó chỉ e sợ con mình sẽ thành chơi bời hư hỏng và thương tới người nàng dâu phải sống vất vả xa chồng và đứa cháu nhỏ không bao giờ được bố nâng niu đôi chút !

Lần này, chàng xin đổi về Nam định. Chưa được hai tháng, mẹ chàng đã tìm được tới nơi. Chàng lại cố hì hục xin đổi. Nhưng vô công hiệu. Mẹ chàng cậy cục nhờ người thuê được hai gian nhà khá rộng ở phố Hàng Rượu rồi sắm sửa từ cái bát đôi đũa cho đến chiếc bàn, chiếc giường rồi đưa nàng dâu và cháu lên ở với con.

Thực là một sự chung sống Trần không hề mơ ước. Ngày ngày sau hai buổi đi làm, giam thân trong một buồng giấy chật hẹp, dưới quyền một ông «xếp» luôn luôn cau có, chàng lại phải trở về bên «người vợ già» và đứa con... bất ngờ của chàng. Hì hục trong buồng giấy không sung sướng gì nhưng cũng không khó chịu bằng trở về nhà. Bởi thế nên trái hẳn với các bạn bè cùng sở, chàng chẳng hề mong mỏi cho chóng hết giờ làm. Mỗi lần bước chân ra khỏi sở, chàng lại nghĩ thầm :

— Bây giờ lại trở về cái nhà tù với cái con khọm già và thằng nhãi !

Cái ý nghĩ đó chẳng bao giờ thoát khỏi trí óc chàng, nên hễ đặt chân về tới nhà là chàng thấy bực tức, uất ức, và bởi thế, chàng tìm hết cách mắng mỏ, ngược đãi người vợ và đứa con, hai nhân vật mà chàng đã coi như những kẻ ác tâm ngăn cản chàng trong sự gây lấy một cuộc đời tốt đẹp hợp với ý muốn.

Chàng đã phải sống trong cảnh đó hơn ba năm nay. Giá chàng cố tìm cách nhẫn nại để sống theo cuộc đời đã vạch sẵn ấy thì chàng cũng bớt thấy khổ ; nhưng khốn nỗi chàng đã có định-kiến rằng vợ và con chàng là những người không đáng chung sống với chàng. Vì ghét người vợ già, quê mùa, mà chàng đã đem lòng ghét lây cả đứa con. Mỗi lần mắng con chàng vẫn không quên câu :

— Sao mày giống cái con mẹ mày thế !

Và tý tý, chàng lôi đứa bé ra đánh đập như con cừu địch.

Bữa cơm đã xong. Hôm nay cũng như những ngày khác, xong trong một bầu không khí nặng nề, thù ghét. Không ai ăn ngon miệng. Người vợ rụt rè, giữ gìn trong khi nhai, khi gắp. Đứa con nhìn các món ăn thèm thuồng nhưng chẳng dám đòi ; bát trước, bát sau, nó chỉ dám dơ bát xin chan rồi và lôi cho no bụng. Trần tức bực, cau có cũng chỉ nghĩ đến ăn cho xong bữa. Chàng đã no trước khi ngồi vào bàn ăn. Và ăn vào chàng chỉ thấy đầy anh ách. Chàng vứt chiếc bát đánh bịch trên bàn rồi lao hai chiếc đũa ra một góc.

Thấy chàng đã ăn xong, vợ chàng cũng vội miếng cơm cuối cùng để được đứng dậy. Đứa con, như biểu ý mẹ, cũng làm theo. Người vợ thu xếp những bát rếch và những đĩa đồ ăn còn đầy vào chiếc mâm con, bưng ra gian ngoài, trở lại lau bàn rồi mở tủ lấy thức tráng miệng. Không phải chuối như mọi ngày. Muốn thay đổi để được vừa ý chồng, bữa nay nàng đã mua bánh ngọt. Đứa con thấy thức tráng miệng khác mọi ngày, trố mắt nhìn. Những chiếc bánh mịn mà, thơm mát, khiêu-khích làm nó thèm thuồng đến chảy nước rãi. Nhưng bố nó còn ngồi yên chỗ cũ. Nó đưa mắt nhìn hết đĩa bánh đến người cha. Nó nóng đợi một hiệu lệnh để thò tay ra cầm lấy.

Trần đã hiểu ý ; chàng cho cái dáng bộ đó là hỗn xược, hầm mặt mắng con :

— Việc gì mà mày nhìn tao ? Mày muốn ăn thì cầm lấy mà ăn ! Một cái không đủ thì ăn cả ! Ăn cả không đủ thì bảo cái con mẹ mày mua nữa cho !

Vợ chàng đứng ngay bên, uất ức trong lòng, nhưng chẳng dám nói nửa nhời, liếc mắt nhìn con, vẻ thương hại. Đứa con tủi thân ; nước mắt từ từ chảy rồi nó oà lên khóc. *(Xem tiếp trang 18)*

MẠNH-PHÚ-TƯ

Thuốc hay cực điềm, bán biếu làm tin !

Bổ thận hưng dương *chữa thận hư, tiên thiên bất túc, tâm thần bất giao, đau lưng, tinh loãng, liệt dương, giao hợp kém, giá 1p.00 bán lấy 0p85. (6 hộp 4p50).*

Bổ huyết điều kinh, *chữa đàn bà xanh-xao, ra khí hư, kinh không điều, hay đau bụng, người yếu, giá 1p00 bán lấy 0p85. (6 hộp 4p50).*

Bòi nguyên tiệt trùng *chữa dư nọc bệnh phong tình có các chứng thận hư, tinh khí kém, đái có filaments, bắp thịt rụt, chân tay mỏi, nhói đường tiểu, giá 1p50 bán lấy 1p.20 (6 hộp 7p.00).*

Thuốc lở ngứa *(bại độc) 1 thang 0p.36, 3 thang 1p00, chỉ uống 3 thang, lở tịt, ngứa ngáy đến đâu cũng khỏi.*

Nhận chữa khoán bệnh lậu, giang, hạ eam, khí hư đàn bà, giá rất phải chăng. Khám bệnh không mất tiền

THƯỢNG - ĐỨC

15 Mission (nhà Chung) HANOI

HAIPHONG 37 Doumer

NAMDINH 91 Maréchal Foch

Một nơi thâu nhận các nam nữ thanh niên

«TRẢ LƯƠNG HẬU»

Có hạnh kiểm tốt, hoạt động, thông quốc ngữ, muốn tìm một việc làm đứng đắn, nhiều lương, xin đến làm cổ-động và thu ngân viên cho trường thuốc **Thượng-Đức** : Lương 10p, phụ cấp 10p và thêm 20 %. vào số tiền thu được. Vào làm phải ký quỹ ngay 50p. Nếu không có tiền ký quỹ, thì có hai người chắc chắn bảo lãnh cũng được.

Hỏi tại M. **LÊ NGỌC VŨ** giám đốc trường thuốc

Thượng - Đức

N° 15, rue de la Mission Hanoi

Ở xa nhớ đính tem 0p.06 để trả lời

LƯỢM LẶT

Bước đầu

LORD CATTO, giám đốc nhiều nhà máy lớn ở Luân-đôn, và Thượng thư trong nội các Anh, lúc xuất thân chỉ là một anh nhỏ sai việc trong một hiệu buôn ở Newcastle.

Nhạc sĩ Mascagni

NGÀY kỷ niệm 50 năm bản âm nhạc « Cavalleria Rusticana », người soạn ra bản đàn ấy, Pietro Mascagni, được Giáo Hoàng mời vào bệ kiến, trong một buổi dạ hội ở nhà hát lớn thành Rome. Tuy bản đàn ấy chỉ một đêm đã làm cho Mascagni nổi tiếng, nếu không có lời khuyến khích của vợ thì có lẽ bản đàn ấy không bao giờ ra đời.

Con một nhà làm bánh mì ở Leghora, Mascagni năm 17 tuổi đến Milan theo học âm nhạc. Ông ta cùng trọ chung trong một căn nhà tiều tụy với một nhạc sĩ tập sự khác, Giacomo Puccini; cả hai người tập soạn những bản đàn. Khi người cha biết tin, ông bảo rằng : «Làm một nhạc sĩ nghèo nàn không đủ kiếm nuôi miệng ư? Không khi nào ! Con phải theo học luật để sau trở nên giàu có ». Nhưng Mascagni nhất định không đổi ý kiến.

Rồi khi mới lấy nhau, hai vợ chồng Mascagni phải khổ sở và vất vả mới đủ sống. Một ngày chán nản kia, trong lúc đương viết bản thảo bài Cavalleria Rusticana, Mascagni kêu lên rằng : « Mình chả làm cái gì được sất ! Công việc chỉ đáng thế này », rồi ông vò bản thảo vứt vào đống lửa. Cũng may mà lửa không cháy lắm, vì hai vợ chồng nghèo không mua được nhiều than. Người vợ vội cời ra được, rồi tự ý gửi bản đó đến dự một cuộc thi. Chỉ trong một hay hai ngày, Mascagni tỉnh dậy thấy mình là nhà nhạc sĩ có tài nhất châu Âu.

(Tit Bits)

Điềm tĩnh

CHỦ động trong nhiều cuộc phiêu lưu từ Bắc băng dương đến Nam hải, thủy quân đại tướng Sir Edward R.G.R. Evans rất được ba quân yêu kính.

Cái ngày danh giá nhất của đại tướng là ngày đại tướng chỉ huy chiếc chiến hạm Broke. Đêm hôm 20 tháng 4 năm 1917, chiếc Broke, cùng với chiếc Swift, đã đánh bại sáu chiếc chiến hạm Đức sắp bắn vào Dover. Chiếc Broke dùng ngư lôi đánh đắm một chiếc, và bắn thủng một chiếc.

Một đặc tính của đại tướng là sự điềm tĩnh bất cứ ở trường hợp nào. Một lần đi thám hiểm ở Bắc băng dương, đại tướng đương ngồi viết ở trong lều, dựng trên một mỏm núi băng ; bỗng có người ở ngoài gọi : « Ông có bận gì không ? ». — « Có, tôi bận lắm » — « Việc gì thế ? » Đại tướng đáp : — « Nói thật ra, tôi đương bị rơi xuống hốc đá ».

Người đứng đầu đoàn thám hiểm vội vã chạy vào thì thấy đại tướng chỉ còn bám vào thành khe đá có bốn ngón tay, và chỉ vài giây nữa là rơi tụt xuống khe núi.

(Tit Bits)

Thành công hay không

80% tất cả những cuộc thám hiểm Bắc cực hay Nam cực đều bị thất bại. Chỉ có 6 trong số 31 cuộc thám hiểm Bắc băng dương là tới được Bắc cực, và chỉ có 3 trong số 11 cuộc thám hiểm Nam băng dương là đến được Nam cực.

Đất trạng sư

NƯỚC PHILLIPINES có 2.950 người làm trạng sư, còn bác sĩ đứng hàng thứ hai với 2.570 người. Báo chế, kỹ sư, chữa răng, kế toán, là những nghề được hoan nghênh nhất, theo thứ tự, sau hai nghề trên kia.

HỎI LUẬT SƯ

— Họ vay tiền mà họ chẳng trả, vậy phải làm thế nào ?

— Đem văn tự bán đi. Độ này giấy cũ bán cũng được nhiều tiền.

Cá độc vì giăng

NHỮNG nhà hóa học đương vò đầu ngẫm nghĩ. Họ không hiểu tại sao cá đánh ở biển ven các đảo Taumotu trong Thái bình dương ăn rất ngon lành, mà cũng thứ cá ấy đánh ở chỗ khác thì rất độc. Mà ngay chỗ bể trên, cũng có khi thứ cá ấy không độc. Nhiều người bảo rằng tại ánh sáng mặt giăng, và cái thuyết của họ cũng có lý. Trong vịnh Bengale, Ba-tư, hay nhiều chỗ khác ở Ấn-độ dương, người đánh cá đều vứt những mẻ lưới đã có đầy ánh giăng chiếu vào. Họ không đánh được bao nhiêu cá, vì họ nghèo lắm. Nhưng chẳng

ẢNH HƯỞNG CỦA SỰ KHAN GIẤY

THI SĨ — Từ độ giấy khan, tôi chỉ làm thơ tứ tuyệt.

TIỂU THUYẾT GIA — Còn tôi, tôi chỉ viết truyện ngắn.

bao giờ họ ngần ngại không chịu đồ đi mẻ cá nào bị ánh giăng chiếu. Sự kinh nghiệm lâu dài đã bảo họ biết rằng ánh sáng giăng có thể khiến cho một vài thứ cá trở nên rất độc được.

(Junior)

Một hy vọng mới cho người mù

CÁC nhà bác học ở trường đại học Columbia đương thí nghiệm một chất hóa học rất lạ lùng, gọi là « nhãn thể », lấy ở mắt ếch ra. Ở trong mắt người, thì chất ấy có công dụng tựa như thuốc ở các phim ảnh. Lúc bình thường thì chất ấy màu đỏ tươi, nhưng có ánh sáng chiếu vào thì lại trở nên vô hình. Trong một thời khắc ngắn, sau khi thu lấy cái hình ảnh chiếu vào, thì chất ấy lại hiện ra như cũ. Bác sĩ A.M. Chase, người chuyên môn thí nghiệm chất ấy, hy vọng rằng chất đó sẽ là một của quý trời cho hàng ngàn người mù hay gần mù, khiến họ lại có thể trông nhìn được như trước.

Không trông thấy đàn bà

THẦY tu Michael Kolotoss, trong nhà tu ở núi Athos bên Hy Lạp, (một nơi mà không một người đàn bà nào được bước chân đến), vừa mới mất, thọ 80 tuổi. Từ lúc sinh ra đến lúc chết, thầy không trông thấy đàn bà bao giờ, vì mẹ thầy lúc sinh hạ thầy thì mất, rồi cha thầy giao thầy cho nhà tu trông nom.

Suốt đời không nhìn thấy đàn bà, kể cũng là một cái may mắn ít người có.

(Lượm lặt các báo)

En vente partout et à la PHARMACIE DU BON SECOURS
Hanoi —52, Boulevard Đồng Khánh Tél. 454

TRÔNG TÌM

Chiến tranh ngày nay

TẦU BAY CHỐNG VỚI TẦU NGẦM

CUỘC chiến tranh ở Na-Uy ngoài những trận xung đột của lục binh, lại còn nhiều trận mà máy bay xung đột với tầu chiến nữa. Kết quả của cuộc chiến tranh trên bộ hẳn là phải chịu ảnh hưởng của cuộc chiến tranh không lồ mà các chiếu hạm và không quân của đế quốc Anh đương đầu với không quân của Đức.

Nhưng có lẽ lại một lần nữa, cái sức mạnh của chiến hạm và sức mạnh của tầu bay chưa có thể phân chia cao thấp được. Không quân thì vẫn tin rằng máy bay ném bom mạnh hơn chiến hạm, dù chiến hạm này có nhiều súng ống thế nào mặc lòng; còn thủy quân thì tin rằng một hạm đội phòng bị cẩn thận thì không sợ gì máy bay cả. Hình như là, trong những vấn đề như vấn đề này, lời giải quyết ở vào khoảng giữa hai thuyết lý.

Những cái lợi của máy bay : sức bay nhanh vùn vụt. Máy bay, đối với đội pháo thủ ở dưới, chỉ là một cái đích thoáng qua, nhờ sương mù che đi, bay lẩn lút trong các đám mây. Nhưng nó lại mang ở trong lòng một thứ sét mạnh, có thể đánh đắm được những chiến hạm mạnh mẽ nhất, nếu đánh trúng vào chỗ phạm.

Đến đây, các thủy quân phản đối. Họ nói rằng cái mặt tầu bọc sắt của những chiến hạm mới có thể chịu đựng được sức nổ của những hạng bom mạnh nhất. Gần đây, người Anh vừa tuyên bố rằng một chiếc chiến hạm lớn của họ bị một quả bom to ném trúng, chỉ bị hư hỏng xoàng mà thôi.

Và một đằng khác thì chúng ta biết rằng nhiều tầu vận tải và chiến hạm của Đức đã bị đắm vì máy bay Anh ném bom kịch liệt.

Nếu chúng ta công bình mà xét vấn đề này, chớ tư vị không quân hay thủy quân, chúng ta sẽ nhận ra rằng máy bay rất nguy hiểm cho chiến hạm trong một vài trường hợp, mà trong vài trường hợp khác thì lại không nguy hiểm mấy, và sau hết thì máy bay cũng chưa có thể ngăn cấm các hạm đội chiếm cứ mặt bể được.

Chính cái việc « chiếm cứ » ấy là quan hệ nhất. Máy bay không thể lúc nào cũng ở luôn luôn trên mặt bể được, và phạm vi hoạt động của máy bay cũng hẹp thôi. Vì cần dùng ét-săng, nên máy bay phải luôn luôn trở về nơi căn cứ. Sau nữa, máy bay mong manh lắm, chỉ một mảnh trái phá cũng đủ làm hư hỏng, và lại phải chịu lụy thời tiết nữa.

Máy bay chỉ có cái sức nhanh là lùng, và cái giá cũng hơi rẻ, nếu so với tầu chiến.

Một chiếc máy bay giá không bao nhiêu... Nếu một chiếc vỡ tan vì trái phá, thì chỉ thiệt mất có 4 hay 5 người, và độ 5 hay 7 triệu quan (70 vạn bạc ta) mà thôi. Kể ra theo như bây giờ thì cũng ít... Chiến hạm thì giá hơn một nghìn triệu quan, và chở 1500 người. Thế nghĩa là, một chiếc chiến hạm đánh phá được 200 chiếc máy bay rồi mới bị dăm vi bom, thì mới chỉ « hòa vốn » mà thôi.

Thật ra, thì mất một chiếc chiến hạm không thiệt cho Anh mấy bằng đổi với Đức cũng một chiếc trọng tải chừng ấy.

Chúng ta hãy trở lại cuộc chiến tranh thủy không quân. Nhà thủy quân nói rằng, đối với cái sức mạnh vô cùng của không quân trong phạm vi hành động và thời giờ của máy bay ném bom, thì lại có cái khó ném trúng đích. Sự thật như vậy: một quả bom, do một máy bay đi nhanh 250 cây số một giờ, ném xuống một chiếc chiến hạm đi chữ chi, thì khó trúng lắm. Trong cái thời giờ mà quả bom rơi xuống từ một mực cao 4000, 5000 hay 6000 thước (các máy bay phải ở mực ấy vì sợ súng cao xạ, thì chiến hạm ở dưới đã đi được một quãng xa rồi, theo một hướng mà phi công không thể đoán trước được lúc ném bom. Trong trường hợp ấy, ném bom thành ra một việc ném bừa bãi, mà kết quả không chắc chắn.

(Theo Ric et Rac)

(Còn nữa — Kỳ sau đăng hết)

THƯ TÍN

KHI *ta viết cho một người trên, cho một người nhiều tuổi hay cho một người đáng kính-trọng, ta viết những giòng đầu (en tête) ở giữa trang giấy, càng cách xa đầu trang bao nhiêu là càng tỏ lòng tôn trọng bấy nhiêu. Câu cuối cùng thư phải là một câu kính cẩn.*

NHỮNG *thư của một người đàn ông viết cho một người đàn bà, dù thân mật đến đâu, câu cuối cùng cũng phải là một câu tỏ lòng kính trọng, và tùy từng trường hợp, ta có thể cho thêm một vài tình tình khác.*

MỘT *người đàn bà có chồng viết cho một người đàn bà khác, nên có ý gửi nhời hỏi thăm thân mật hay kính trọng của chồng mình.*

KHI *là những demandes xin việc hay xin sự che chở, thì phải dùng papier ministre, nghĩa là thứ giấy trắng, khổ rộng. Những thư như thế thì chỉ viết trên một mặt giấy, và phần giấy trắng để trống phải rộng. Trên đầu trang giấy, trên một giòng ta để cho người mà ta viết, không phải tên người ấy, mà là chức sắc người ấy.* (Còn nữa)

Thế-Hưng

NGÀY NAY NÓI CHUYÊN

V. H. Huế — *1) Cô ấy trước kia là người yêu của tôi. Sau không hiểu vì sao cô ấy xa tôi, tuy tôi còn yêu. Ngày nay gặp cô ấy lại vẫn chuyện trò như xưa. Cô ấy còn yêu tôi không? Và tôi phải xử trí thế nào?*

— Ông ngây nào cũng gặp cô ấy còn không biết thì chúng tôi biết làm sao được? Còn việc xử trí cũng lại phải ông tự định đoạt lấy: ông còn yêu thì cứ việc mà yêu, chẳng cần suy tính gì nữa.

2) Làm thế nào biết được người yêu của mình yêu mình chân thật và tha thiết?

— Làm thế nào? Tiện nhất là hỏi ngay người yêu ấy, và nếu không tin lời người ta thì đừng hỏi. Có một cách thử cũng hiệu nghiệm: là thử giả vờ chết đi xem người yêu mình có buồn không. Nhưng cách ấy hơi nguy hiểm, vậy ông nên dùng phương pháp này: ông thử cắt chảy máu tay hay chân xem, cô ấy có lo sợ cho ông không? Nhưng đàn bà họ dễ giả dối khéo lắm, vậy thì cách ấy cũng vô hiệu. Tóm lại, chẳng có cách gì biết được chắc chắn cả. Nhưng nếu thấy họ tỏ ý yêu mình tha thiết (và xét họ không có lợi gì làm thế) thì cứ tin như thế có hơn không?

Thanh Tùng — *1) Đứa con nít mới đẻ độ 15 ngày, khi nó nằm ngủ, thỉnh thoảng người ta thấy nó cười, liếc mắt, trợn mắt. Theo tục lệ annam người ta nói đó là «mụ» dạy có phải không? Nếu không tại sao?*

— Mới mười lăm ngày thì ít thấy thế lắm, vì lúc đó đứa trẻ mới biết khóc mà thôi. Rồi nó bắt trước cười, rầu mồi, v. v. Sự tập ấy tiềm tàng trong trí nó, rồi có khi lúc đang ngủ cũng bắt giác lộ ra, không có gì là lạ. Ta thường thấy nhiều đứa lúc đương ngủ cũng chúm miệng như là đương bú, hoặc khóc lên khe khẽ.

2) Có người giọng nói trước kia rất tốt, tự nhiên đổi ra khào khào, ồ ồ và không nói to được. Vậy đó có phải là bệnh không và có thể chữa được không?

— Giọng nói thay đổi là vì có bệnh gì đó, có ảnh hưởng đến cuống họng. Trừ trong trường hợp này: trai gái đến tuổi dậy thì thì thay đổi hẳn tiếng nói (ta gọi là vỡ tiếng), có người rõ rệt có người không, và lâu hay chóng.

Phụ thêm: Sao ông không chịu biên câu hỏi vào mảnh giấy và *chừa một quãng trắng để chỗ cho câu trả lời?*

M. T. Hòa — *Tôi rất ghét (ghét lắm) hạng đàn bà đánh bạc. Nhưng tôi lại yêu phải một người mắc phải bệnh ấy. Vì thế tôi rất khổ tâm, không biết xử trí bằng cách nào? Đã khuyên dỗ đủ cách (giận hờn và dọa xa nhau chẳng hạn), nhưng rồi chứng nào cũng hoàn tật ấy.*

Vậy làm thế nào cho người ấy ghét và bỏ hẳn cuộc đỏ đen?

Người ấy rất yêu tôi, vậy tôi có nên dứt tình với người ấy không?

— Khi người đàn bà có cái gì ở trong đầu, khó lòng mà lấy ra được, huống chi cái ở trong ấy lại là cái máu mê cờ bạc! Tôi gần tuyệt vọng nếu không đọc nốt rằng người ấy rất yêu ông: tình yêu có thể như phép thánh được, hoặc giả có thể khiến người đàn bà ấy chừa cờ bạc được chăng? Nhưng hình như người ấy yêu cờ bạc hơn yêu ông, vậy thì chả còn cách gì nữa, (hay hoặc giả không yêu ông nhiều như ông tưởng). Còn sự có nên dứt tình hay không, thì chỉ mình ông là có thể quyết định cho đúng được. Nhưng tôi chắc rằng nếu ông nói rõ cho người ấy biết phải chọn lựa một là ông, hai là cờ bạc, may ra vì lòng yêu mà thay đổi đi chăng?

2) Ngày Nay bảo tập theo gymnastique suédoise thì tốt. Vậy tập theo Muller, Henri Durville hoặc Smithson có bằng gymnastique suédoise không.

— Phương pháp Muller, Durville, v.v. cũng là cách tập vận động theo lối Thụy điển. Vận động Thụy điển nghĩa là không chuyên môn về một thứ gì cả, chỉ vận động chân tay và thân thể để cho bắp thịt khắp người cử động mà thôi. Mỗi nhà chuyên môn nghĩ riêng ra một ít những cách vận động ghép liền với nhau làm một phương pháp riêng, để cho ta để theo, nhưng tựu trung vẫn là vận động Thụy điển vậy.

Nguyễn đình Phú, Hanoi — *Bi thi Certificat có được mang tự vị con « Le tout Petit » không?*

— Cũng có nhưng được dùng, có nhưng không, hoặc tùy từng hội đồng chấm thi. Dù sao trước khi dùng phải hỏi người coi phòng đã. Như vậy không sợ xảy ra sự gì nữa.

T. M. Du, Hanoi — *Bên nhà chúng tôi, có người đi ghẹ hành hạ con gái chồng, quá đáng. Đánh đập có con chẳng bằng cứ lạ chửa chán, lại gọi người xe nhà vào bắt lột truồng người con gái ra để đánh. Những lúc ấy, mình có quyền vào can thiệp hay không? Bằng cách nào? (Vì tôi không quen ông bà đó). Người con gái đó có quyền viết thơ ra cầm thưa người mẹ ghẻ độc nghiệt đó không?*

— Người con gái tất nhiên có quyền thưa đi ghẻ, mà người hàng xóm được mục kích những cách hành hạ ấy cũng có quyền can thiệp, và viết thư báo sở Cẩm. Tưởng đó cũng lại là một bổn phận nữa. Trong nhiều gia đình annam, sự trừng phạt con cái, con chồng, hoặc đầy tớ, nhiều khi rất là tàn ác, chỉ vì người ta nghĩ rằng không có ai có quyền ngăn cấm và can thiệp đến.

Đoàn Dĩ Hanoi — *1) Yêu là thế nào? Tại làm sao người ta lại yêu nhau?*

— Câu này cũng đã có trả lời nhiều lần, và là một câu hỏi đố dần nên không trả lời lại nữa.

2) Hai người yêu nhau, đến khi không yêu nhau nữa, người con gái đó có quyền đòi lại những thơ và ảnh của mình đã cho người con giai không?

— Có, và người con giai nên lịch sự và tỏ ra người đứng đắn trả lại những thơ từ hay ảnh của người con gái tặng viết trong lúc hai bên yêu nhau.

Mr Bảo quốc nguyên Trung Hanoi — *Có nhiều người nói rằng: học đánh máy chữ hại ngực, vì phải cúi luôn, và tay phải làm việc luôn, đánh lâu có thể thành đau ngực và đau tim được không?*

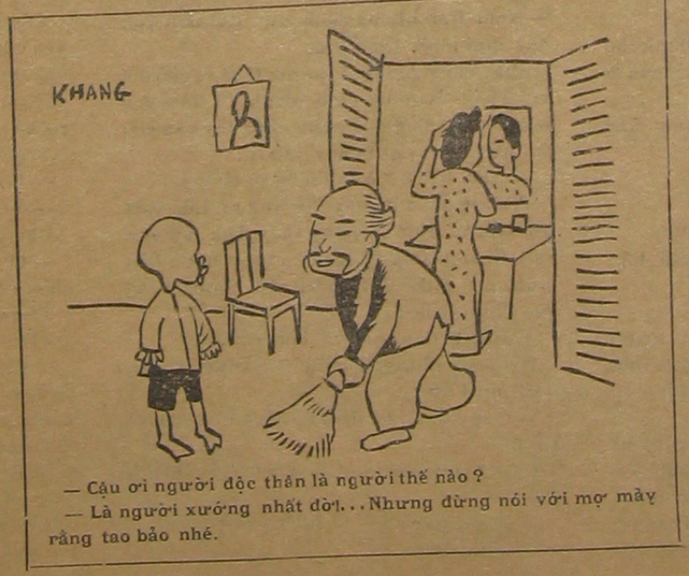
— Đánh máy chữ chẳng bao giờ hại ngực và có thể sinh ho được cả. Đó là một công việc nhẹ nhàng phần nhiều, bên các nước Âu Mỹ để cho phụ nữ làm. Miễn là lúc đánh, nên ngồi cho ngay ngắn, và để máy cao vừa phải để khỏi cúi quá. Người yếu học cũng như người khỏe, vì không khó nhọc gì.

Ông H. T. Thanh hóa — *Tôi thường nghe nói: muốn đăng vào báo Ngày Nay ít ra cũng phải quen biết một vài nhân viên trong tòa soạn không thì dù mình có tài chăng nữa cũng bị bỏ rơi. Tôi không tin như thế; tôi không thể ngờ được một tờ báo có một tôn chỉ đáng yêu như tờ Ngày Nay lại có những việc làm vô ý thức đến thế. Những giải thưởng văn chương hàng năm của nhóm Tự lực đủ làm cho tôi tin ở mình mà gửi đăng hai bài thơ dưới đây.*

Lời đồn đại của công chúng nếu quả sai lầm, tôi mong các ông trong tòa soạn sẽ cải chính ở mục « Ngày Nay nói chuyện ».

— Ở báo nào cũng vậy — trừ một vài báo, tất nhiên —, sự tìm kiếm nhân tài là một công việc được chú ý nhất. Nếu bài hay, theo ý tòa soạn, thì được đăng ngay, bất cứ tác giả là ai. Mà rồi có vì sự đăng như thế, tòa soạn với tác giả mới làm quen được với nhau. Ở Ngày Nay, có khi sự quen biết với các nhân viên tòa soạn lại là một cái thiệt nữa, vì trong trường hợp này, sự vô tư lại càng chặt chẽ hơn. Những công việc

(Xem tiếp trang 14)

— Cậu ơi người độc thân là người thế nào?

— Là người xướng nhất đời... Nhưng đừng nói với mợ mày rằng tao bảo nhé.

BƯỚM

(Tiếp theo)

TRƯƠNG bảo xe kéo lại phố cửa Đông ; và đêm ấy chàng ngủ ở nhà Phương. Sáng hôm sau, chàng không đến thăm Thu, chàng đợi khi ở quần ngựa về sẽ lại.

Doanh đem ô tô đưa chàng lên quần ngựa. Đã lâu lắm, giờ chàng mới trở lại. Chàng có ý tìm xem có ai quen không và chợt thấy San và Đức đứng ở gần chỗ vào. Trương vờ không trông thấy họ, nhưng đi nghênh ngang cố ý cho họ nhìn thấy chàng.

San kéo tay Đức nói :

— Kìa, ai như thằng Trương. Giờ mà nó còn dẫn xác vào đấy à ?

Đức nói :

— Hôm nay thế nào cũng có thằng chết. San này, hình như thằng Trương nó mới tìm được việc ở cảng. Nó giữ két cho một hãng buôn.

Trong lúc ấy, Trương đứng cạnh Doanh nhìn ra ngoài bãi cỏ mỉm cười nói một câu tiếng Pháp :

— Hừ ! sắp sửa có sự mới lạ.

CHƯƠNG VII

Trương rủ Doanh và Phương ra ngồi ở Bagatelle uống rượu. Trong khi chạy hai giải đầu, Trương hỏi Phương định đánh con nào ở giải ba.

— Anh biểu em mấy vé ?

Phương vui mừng đáp :

— Ồ, thế thì phen này em giàu. Em chắc thế nào cũng được. Anh không biết, sáng hôm nay em ra đến hàng Trống lễ và xin thẻ...

Trương ngạc nhiên :

— Xin thẻ cả ngựa ?

Ừ, thẻ cả ngựa. Thế này nhé. Nếu thánh cho quẻ thẻ số 32, em đánh ngay con 3 với con 2. Nhưng lần này...

Nàng lấy ở túi ra một tờ giấy màu vàng gấp tư đưa cho Trương :

— Anh xem đây này.

— Anh xem thế quỷ nào được.

Nàng giở tờ giấy, chỉ vào một giòng :

— Trong thẻ này có câu : « ngũ mã hữu liên châu ». Linh ứng không.

Doanh nói :

— Linh ứng lắm, vì có năm con ngựa. Nhưng tôi chưa hiểu hết ý ngầm của thánh.

Phương đưa cho Doanh xem tờ chương trình :

— Anh xem ở giải ba có con Diamant và con Saphyr. Hữu liên châu là có hai hòn ngọc về liền nhau. Thánh bảo em đánh hai con ngựa đó, rõ ràng lắm. Vậy anh Phương mua cho em ít vé Pari jumelé. Mấy cái nhất con Diamant và mấy cái nhất con Saphyr. Còn anh, anh định đánh thế nào ?

— Để anh tính đã.

Chàng chọn bốn con ngựa khác, định sẽ mua mỗi con bốn vé và chàng đánh bao xuống dưới cả năm con.

— Như thế là gần ba trăm. Mua cho Phương 6 vé Pari jumelé, cũng còn hơn trăm để lại, phòng khi thua.

Trương ngửng lên bảo Phương :

— Anh đánh Triple évent và cuốc đầu kết bốn con, nhưng trong đó không có hai con của em đánh.

— Thế thì em thua mất.

— Chưa biết đâu. Để xem anh được hay thánh của em được.

— Để rồi anh xem.

Trương điềm tĩnh ngồi uống rượu và cố ý không nhìn vào vòng đua. Nghe tiếng kêu của Phương, chàng đã đoán được là hai con Diamant và Saphyr bị bét. Chàng mỉm cười ngẫm nghĩ :

— Thật là hữu liên châu... liên châu về bét. Thánh dạy đúng lắm.

Phương quay lại kéo tay Trương :

— Một con của anh về nhất rồi. Mừng đi. Anh đánh mấy vé ?

— Có bốn vé thôi. Nhưng anh đã đánh bao cả năm con ở giải tư.

Trương nghĩ được thêm độ mấy chục bạc, không có gì khác cả ; phải một là được tới bạc nghìn, hai là thua hết. Chàng giựt lấy chương trình và đọc tên bảy con ngựa ở giải năm. Chàng không hiểu rõ con nào cả và cũng không muốn đánh san ra bốn con. Thấy tên con ngựa Risque tout, tắc lưỡi :

— Nhất định không đánh san. Kết một con này chơi nước bạch thủ.

Chạy xong giải tư, Phương theo ra chỗ đổi vé. Thấy Trương định đánh cả vào con Risque tout, một con ngựa chưa từng ăn giải lần nào, Phương rẫy nẩy người :

— Anh điên à ? Anh muốn tự tử sao.

Trương quắc mắt ấy Phương ra. Lúc xoát lấy bốn vé được, chàng thấy bàn tay run run. Chàng cũng đã bắt đầu thấy mình liều lĩnh quá ư dại dột và vì thế chàng càng tức Phương hơn.

— Hay ta đánh san ra bốn con.

Nghĩ vậy nhưng đến lúc đưa vé đổi, chàng quả quyết nói :

— Ông cho tôi đánh cả vào con Risque tout số 5.

Chàng cùng Phương đi về chỗ ngồi. Doanh hỏi :

— Được ăn cả ngã về không chứ ?

Trương đáp :

— Risque tout.

Chàng nhấc cốc rượu uống một hơi cạn ngẫm nghĩ :

— Có gì mà mình hồi hộp thế này. Thua cũng chẳng làm sao, mà được thì rồi cũng chẳng hơn gì... Ồ ! nếu thế thì mình liều làm gì. Biết thế ăn non rồi đem trả tiền két có được không.

Trương lại nghĩ đến cái đời buồn tẻ một tháng nay ở Hải-phòng. Chàng đưa mắt tìm xem con ngựa nào là con ngựa số 5 để khỏi nghĩ ngợi bứt rứt mãi.

Lúc ngựa bắt đầu chạy, Trương không dám nhìn theo. Chàng vẫn tự nhủ là thua được cũng không quan hệ mấy, nhưng chàng vẫn không sao giữ được quả tim đập mạnh.

— Giờ mà mình ngất đi thì buồn cười chết.

Chàng nói với Phương sang câu chuyện khác :

— Thế nào, thánh dạy ra làm sao mà từ lúc nãy không thấy em đả động gì đến nữa ?

Phương không nghe chàng nói, còn mắt nhìn theo đám ngựa chạy vụt qua trước mặt về đích.

Trương nghe có tiếng ai nói ở rất xa :

— Con Teddy.

Phương quay lại :

— Đấy, em đã bảo đánh cả con Teddy nữa

Trương thở mạnh một cái. Chàng vụt thấy trong người thư thái như vừa thoát khỏi một tội nợ. Giờ chàng mới biết chính chàng không sợ gì thua cả, có khi chàng lại mong thua cũng ngang như mong được. Có lẽ chàng sợ nhất là không thua không được. Trương nhớ lại câu nói của mình lúc nãy :

— Sắp sửa có sự mới lạ đây.

Lúc nói câu ấy, chàng chỉ nghĩ đến tình yêu của Thu đối với chàng, và sự biến đổi của tình yêu ấy trước những việc mới lạ sắp xảy ra. Mà chỉ khi chàng thua mới có nhiều sự biến đổi nhất.

Trương hỏi Phương :

— Con Risque tout về thứ mấy ?

— Về thứ bét.

Chàng cười vui vẻ :

— Ồ, thế thì cũng bằng hai con « liên châu » của cô.

Trương đứng lên rủ Doanh và Phương đi về. Phương nói :

— Giá anh nghe em đánh cả vào con Teddy có được rồi không. Thật mất mấy nghìn bạc toi.

Trương đáp :

— Thế mà chỉ mất có hơn ba trăm thôi. Vậy hãy còn nên mừng.

Trương chợt thấy San và Đức nhìn mình nói nhỏ với nhau ; chàng đoán là họ thì thào

TRUYỆN DÀI của NHẤT-LINH

TRẮNG

rửa thầm chàng. Đương cười nói tự nhiên, Trương thấy cái cười của mình ngượng dần dần ; sợ họ cho là thua còn cố cười gượng nên Trương nghiêm nét mặt lại và thản nhiên đi qua mặt hai người.

Về tới nhà, đợi Doanh đi rồi, Phương khẽ hỏi :

— Đằng ấy lấy tiền ở đâu ra thế ?

Trương nói :

— Em biết rồi à ?

— Không, em đoán. Bây giờ thua hết thì tính sao ?

— Ngồi tù chứ còn tính sao.

Phương nhìn Trương thương hại :

— Để em cố đi vay cho anh.

— Em chắc cũng chả vay đâu được. Vả lại anh cũng không muốn thế.

Vay tiền bù vào chỗ thiếu rồi lại trở về đi làm như thường, kèm thêm một món nợ không bao giờ trả được, Trương cho thế còn khổ bằng mấy ngồi tù. Chàng kéo đầu Phương đặt vào vai mình, âu yếm vỗ lên má Phương:

— Cám ơn em. Nhưng em không thể nào giúp anh được gì cả. Anh không trở lại đây nữa đâu vì mai kia chắc thế nào nó cũng đến đây tìm bắt anh. Anh không trốn đâu, thế nào rồi cũng ngồi tù. Em cứ đọc báo sẽ biết tin tức về anh.

Phương khẽ hỏi :

— Anh có việc gì quẫn lắm phải không ?

Trương cúi nhìn Phương :

— Ai bảo thế. Tớ chẳng thấy buồn sợ gì cả. Giờ em để anh đi đằng này.

— Đi đằng nào ?

— Em hỏi làm gì ?

Phương nắm chặt lấy tay Trương, mở to hai mắt và mỉm cười nói :

— Nói thực, trước kia tớ không yêu gì mình cả đâu.

— Ngỡ gì, tớ cũng thế.

— Nhưng giờ tớ thấy khác nhiều. Tớ thấy tớ yêu mình tệ, thế có chết không.

Trương gỡ tay ra, đứng dậy nói :

— Thôi, để anh đi.

Ra đến ngoài, chàng lại trở vào hỏi Phương :

— Anh hỏi thật. Em có khinh anh không ?

— Không. Chỉ thương anh thôi. Anh lạ lắm. Anh hỏi thế làm gì ?

— Không làm gì cả.

Chàng thuê xe thẳng đến nhà Thu. Ngồi nói chuyện với Mỹ, chàng lấy làm lạ không thấy ngượng gì cả ; tự nhiên như không, chàng kể qua loa cho Mỹ biết về cuộc sống của chàng ở Hải-phòng. Chàng vừa nói vừa nghĩ thầm :

— Mai kia Mỹ biết rồi thì mình không mặt nào ngồi nói chuyện với Mỹ như thế này được. Việc xấu đã làm rồi nhưng nếu người khác chưa biết thì hình như mình cũng chưa làm việc xấu ấy.

Một lúc sau Thu ra. Nàng giật mình hỏi :

— Anh lên đây bao giờ thế ?

Thấy Thu vờ giật mình, Trương nghĩ ngay đến khung cửa sổ đêm qua. Chàng mỉm cười đáp :

— Tôi lên đây tối hôm qua, lúc mười hai giờ đêm.

Mỹ hỏi :

— Sao bây giờ anh mới lại đây ?

— Vì tôi còn chạy chỗ nọ chỗ kia, những việc lăng nhăng.

Trương vội lảng sang chuyện khác ngay vì chàng không muốn nói dối, ngày kia xem báo tất Mỹ sẽ biết.

Trong khi nói chuyện, Trương cố hết sức vui vẻ. Chàng thấy Thu mừng rỡ hiện ra mặt :

—«Chắc Thu mừng vì thấy mình đã trở lại sống cái đời bình thường, ngoan ngoãn... »

Chàng đứng lên thản nhiên từ biệt Mỹ và Thu. Ra đến ngoài nghĩ lại Trương mới hay rằng mình đến lần này không cốt để thăm Thu vì nhớ, mà chỉ có ngầm cái ý là muốn cho Thu khi xem báo biết rõ sự thực phải phục là mình đã can đảm, coi việc ấy như không.

CHƯƠNG VIII.

Mỹ và Thu cùng cúi đầu nhẩm đọc tờ nhật trình Hợp vừa mở ra đặt lên bàn :

Một vụ biển thủ

Hãng Selle Frères vừa có đơn kiện M. Vũ đình Trương đã biển thủ một số tiền là bốn trăm năm mươi đồng. M. Trương mới vào làm được một tháng và trông nom về việc thu tiền vặt cho sở. Theo cuộc điều tra, số tiền ấy M. Trương đã đem đánh cả ngựa thua hết hôm chủ nhật. Hiện thủ phạm còn trốn. Nhà chức trách có đòi hỏi ông Doanh và cô Phương, hai người đã cùng đi đánh cả ngựa với Trương hôm chủ nhật. Cô Phương và ông Doanh không hề biết số tiền ấy là tiền biển thủ. M. Trương trước khi vào làm ở sở đã nổi tiếng là một tay ăn chơi bốc gió ở Hanoi. »

Xem xong, Thu lùi lại sau ngồi xuống ghế. Mỹ gấp tờ báo lại nói với Hợp :

— Chính chiều hôm thua cá ngựa, Trương có lại đây chơi. Hôm ấy có cả Thu nữa, phải không. Tôi thấy anh ta vẫn vui vẻ, thản nhiên như thường. Ai ngờ đâu ? Chẳng biết có trốn được mãi không ?

Hợp nói :

— Tôi, tôi sợ anh ta liều thân. Mà thế cũng phải, còn sống làm quái gì nữa... Một đời vứt đi, mà lỗi ở anh ta cả.

Không phải chàng ghét gì Trương, nhưng chàng nói như vậy chỉ vì thấy ngầm sung sướng và tự cao rằng mình đã sống một đời ngay thẳng. Hợp mỉm cười nói tiếp :

— Giá tôi như Trương...

Chàng giơ tay làm hiệu uống một cốc dầm thanh thuốc phiện :

— Allez hấp ! thế là xong... Khỏi tủi nhục.

Thu đau đớn nhìn Hợp. Nàng thấy tức tối lên nghẹn ở cổ, nhưng không rõ là tức Hợp hay tức Trương. Tay nàng nắm chặt lấy cái ấm pha nước và nàng muốn đập mạnh cái ấm xuống nền gạch cho vỡ tan tành. Hy vọng cứu Trương của nàng thế là hết và tấm ái tình nàng biết trước là không thể rứt ra được từ nay sẽ toàn những đau khổ. Thu bắt đầu thấy hối hận, và tuy không hiểu vì lẽ gì, nàng cảm thấy bao nhiêu lỗi về phần nàng phải chịu cả. Thu mở to mắt vì một mối lo sợ vừa hiện đến : nàng thấy rõ ràng nếu nàng không yêu Trương nữa, hay tình yêu của nàng kém bớt đi, thì thế nào cũng có tai nạn lớn xảy ra.

Thu vẫn không bỏ được cái ý muốn đập tan cái ấm. Nàng vội vàng đứng lên nói với Mỹ :

— Anh cho em xem nốt tờ báo.

Trong lúc giơ tay đón tờ báo, Thu hất chiếc ấm rơi xuống đất vỡ tan. Nàng cúi nhìn và mỉm cười nói :

— Hú vía ! cái ấm cũ em lại ngỡ là cái ấm mới mua

Thế là nàng đã đập được chiếc ấm cho hả tức đối riêng với nàng, mà đối với Mỹ, Hợp thì chiếc ấm vỡ vì sơ ý.

(Còn nữa)

NHẤT-LINH

VUI CƯỜI

Của O. T.

Rẽ duyên

QUAN TÒA — *Anh đã can án nhiều lần về tội ăn trộm, tại sao anh không bỏ cái nghề ấy đi?*

KẺ TRỘM — *Con cũng muốn bỏ, nhưng nhà con nó bảo, nếu không đi ăn trộm về nuôi nó đẻ nó đói thì nó bỏ con.*

QUAN TÒA — *Đã vậy tòa kết án anh tù chung thân.*

KẺ TRỘM — *Con rất vui lòng, nhưng quan lớn làm ơn cho phép con về con bảo với nhà con cũng đi ăn trộm, xin quan lớn cũng kết tội chung thân vô cũng cùng giam với con một chỗ. Nếu quan lớn làm ơn cho con được như thế thì đến chết con cũng không dám quên ơn.*

■

Của Hư Vô

Quên

Sau một hồi nhởi qua, tiếng lại, người vợ liền vùng vằng đi ra cửa, vừa đi, vừa nói:

— Thôi! nếu cậu đã thế thì tôi đi tự tử cho cậu xem.

Người chồng hấp tấp đứng dậy nắm vợ lại mà bảo:

— Vâng, nhưng hình như mợ còn quên chưa đưa chìa khóa tủ kết cho tôi.

■

Của Tô-hữu-Khang

Khách

TÝ — *Nhà mày có khách phải không?*

SỬU — *Chú Voòng, anh đẻ tao mới ở Tàu sang đấy chứ có ai lạ lùng gì đâu.*

TÝ — *Thế sao tao bảo mày có « khách » mà mày còn chối.*

■

Của B. V. B.

Tình tự

THẰNG NHỎ — *Này chị sen ơi! đám mây hồng, mặt giời trói lọi kia, hai cái ấy nó không gợi ra trong trí chị một tình tình tốt đẹp nào ư?*

CON SEN — *Có anh nhỏ ạ, em nghĩ ngay rằng, hôm nay nếu . . . . phơi quần áo thì chóng khô lắm.*

■

Hiểu nhầm

CẬU CHỦ — *Nhỏ ơi! hôm nay có bà Tham đến chơi, tao gọi mày là « Anh Bếp » cho sang nhé.*

THẰNG NHỎ — *Thế thưa cậu, con gọi cậu là gì cơ ạ?*

CẬU CHỦ (*tức giận*) — *Con khỉ....*

THẰNG NHỎ — *Ấy chết, thưa cậu con đâu dám.*

■

Thật thà

— Sao con đi học về chễ thế?

— Thưa ba, hôm nay giữa đường có một đám đánh nhau vì một người mất đồng vân mà không tìm thấy.

— Thế thì việc gì đến con?

— Con phải chờ đám đông ấy đi hết đã.

— Việc gì mà phải chờ như thế?

— Bởi vì chán con lại chận lên đồng vân ấy cơ.

■

Biết bơi

— Anh có biết bơi không?

— Không. Thế còn anh?

— Tôi biết bơi đã lâu... nhưng tôi chưa thử bao giờ cả...

— !!!

— Vì tôi học bơi theo lối gửi thư.

■

— Bẩm quan, nó định giết tôi nên tôi phải giết nó để khỏi xảy ra án mạng.

Của Trần-văn-Khả

Gàn

Ba có tiếng là gàn.

Một hôm anh đi xe nhà xuống phố mượn xe đạp để hôm sau đi chơi.

Mượn được, anh để xe đạp lên xe tay và bắt thằng xe kéo về.

Anh sung sướng như vừa làm xong một việc phúc đức:

« Mình chịa khó đi bộ một tí, chẳng nhọc nhằn gì mà lại đỡ khổ cho thằng xe. Giời nóng thế này kéo một cái xe tay với một cái xe đạp cũng đủ thở nữa là mình còn định ngồi lên nữa.

■

Một hôm anh đi chơi với một người bạn đến một đầu đường lầm lội anh bảo người ấy:

— « Cho tôi mượn guốc của anh. Ra tới đầu kia khô ráo, tôi lại mang giả anh. Đi giầy lội bẩn lắm! »

— Trò sinh năm nào?

— Ô hay! con đã có chồng đâu mà sinh mới đẻ.

Của Nguyễn-bá-Chính

Nhanh trí khôn

Xệ con một hôm ăn cắp khoai lang xuống bếp nướng chợt Xã Xệ về. Xệ con không biết làm thế nào, cho ngay khoai vào trong quần, nhưng nóng quá, cứ nhảy lên như con choi choi.

Bố hỏi tại sao mà nhảy lên thế?

CON — *Thưa thầy con thấy thầy về con mừng.*

BỐ — *!??*

Của Ngô-nguyên-Lăng

Có cần không?

BỒI — *Thưa ông, hôm qua có bức thư, con quên chưa đưa ông xem.*

CHỦ — *Chết chửa, thế thư gì? có cần lắm không?*

BỒI — *Thưa ông, thư ông X mời ông đi dự tiệc tối qua ạ.*

■

Bất trị

BỐ — *Mày là đồ mất dạy! không ai trị nổi nữa.*

CON — *Vậy cha còn cứ muốn dạy và đánh đập con làm gì?*

■

Lẩn quẩn

TÝ — *Họ đương tìm cách lên cung giăng, không hiểu khi lên được đấy rồi, thì họ lại tìm đường đi đâu nữa?*

SỬU — *Họ lại sẽ tìm đường xuống trái đất.*

■

Hóm hỉnh

BỐ — *Chúng mày ở nhà, vì chỉ những người lớn mới vào trong rạp được thôi, trẻ con cấm không được vào.*

CON — *Thế chắc ở trong rạp sẽ diễn nhiều truyện bậy bạ có hại cho óc trẻ phải không cậu?*

áo tắm bể

Khắp các bãi biển, ai cũng công nhận áo tắm Phúc Lai là đẹp, bền, mặc sát sắn như in vào người. Nếu, các Bà các Cô chưa dùng qua, xin mời lại 87, phố Huế, Hanoi xem kiểu áo để so sánh với các hàng khác.

PHÚC-LAI

87 PHỐ HUẾ — HANOI

N. N. nói chuyện

(Tiếp theo trang 11)

của Ngày Nay làm, ai cũng có thể nhận xét, chúng tôi không cần phải cải chính. Còn tin đồn sai lạc, phao lên do vậy người bất mãn thì bao giờ cũng có, không tránh được. Phần nhiều đó là những người có bài gửi đến không được đăng, rồi tưởng nhà báo cố ý dìm cái « thiên tài » của mình.

Ví dụ hai bài thơ của ông, tòa soạn cũng không đăng, có phải vì ông không quen biết đâu. Vì theo ý tòa soạn, hai bài đó không đăng được mà thôi.

Thiên, Nam-định — 1) Vợ chồng mới lấy nhau mà bắt buộc phải xa nhau thì có hại cho nhau không và có sợ sự yêu nhau ngày thêm phai nhạt không?

— Bắt buộc phải xa nhau sau khi mới lấy nhau thì quả là một việc đáng buồn. Còn thì cũng không hại gì lắm, miễn là đừng xa nhau lâu quá mà thôi. Tình yêu có phai lạt hay không không thể định trước được. Có khi phai lạt, cũng có khi lại càng yêu nhau thêm lên, đó là tùy theo tình yêu của đôi vợ chồng.

2) Vợ chồng đương yêu nhau mà bị bố mẹ hay chị em mình ghét vợ mình bắt mình phải bỏ vợ thì những trường hợp ấy mình nên xử thế nào cho phải lẽ.

— Vợ chồng yêu nhau thì không ai có quyền bắt bỏ được cả, dù là cha mẹ cũng vậy. Nếu có sự bất hòa thì đem vợ đi ở riêng, đó là tốt nhất. Chứ không có quyền hy sinh một người vợ để làm vừa lòng một người khác được. Bổn phận chồng là phải che chở người vợ đã nương gửi ở mình.

Tái bút — Hai câu hỏi của ông viết lên mảnh giấy bé quá, không đủ chỗ cho câu trả lời. Và có thể gọn ghẽ và ngắn hơn nữa nếu ông muốn. Sao ông không theo đúng điển lệ, và chịu khó sửa chữa câu hỏi, trong lúc ông muốn chúng tôi chịu khó trả lời ông?

Mademoiselle Huyền, Saigon — 1) Giấy viết thơ khác màu ngoài ra để cho đẹp còn có ý gì không?

— Cốt cho đẹp thôi, nhưng nên dùng những màu phớt nhạt, chớ có lòe loẹt quá. Trong các việc giao thiệp đứng đắn thì chỉ nên dùng màu trắng thôi.

2) Tập thể thao buổi trưa có tốt không? Vaseline có hại cho mắt không?

— Buổi trưa không nên tập, vì gần bữa ăn quá. Nên tập ít ra hai hay ba giờ trước hay sau bữa ăn. Vaseline là một chất mỡ để bôi các mụn nhọt, không ai cho vào mắt bao giờ.

Thanh Tùng, Nam-định — Bố mẹ chết cả, ở với em nhỏ. Đi làm không ai coi sóc việc nhà, muốn lấy vợ nhưng đương có tang bà nội (là cháu thứ bốn, ba mươi tuổi).

Vậy có lấy được không? Luật nào cấm?

— Có thể lấy vợ được. Dân Luật Bắc-kỳ chỉ cấm lấy vợ trong thời kỳ tang cha hay tang mẹ thôi.

Nguyễn văn Tích, Hanoi — Thuê một cái nhà trước đây một năm, giá 8p. một tháng, cách đây 4 tháng nhà chủ đã tăng lên 9p., nay lại đòi tăng lên 10p., mà lần nào giả tiền nhà, nhà chủ cũng không chịu đưa biên lai, như vậy mình nhất định không chịu giả thêm có được không?

— Nhà chủ không đưa biên lai thì phải đòi cho bằng được. Nếu không thì không trả tiền.

Còn đòi tăng tiền nhà, thì nhất định không chịu giả thêm là phải rồi.

(Xem tiếp trang 18)

CÓ CỨNG MỚI ĐỨNG DẦU GIÓ

Nhà cửa

(Tiếp theo)

QUYỀN CỦA NGƯỜI Ở THUÊ

Có nhiều người — nhất là người chủ nhà — tưởng một cách thực thà rằng hễ đôi bên ngã giá thuê rồi là xong chuyện, chủ nhà chỉ còn có mỗi một việc vất vả, là tháng tháng đến lĩnh tiền nhà về.

Nhưng nếu giản dị quá như vậy thì ai không muốn làm nghề chủ nhà. Thực ra cái nghề ấy còn công phu hơn nhiều. Chủ nhà còn có nhiều bổn phận khó khăn phải làm cho trọn, nếu không muốn bị người đi thuê làm rầy rà. Mà người đi thuê tâm lý kể cũng giống tâm lý các bà mẹ chồng cổ : đã mất tiền mua mâm thì đâm cho thủng, và nếu có điều tiếng gì, họ không động lòng thương gì các chủ nhà hết.

Bổn phận thứ nhất của chủ nhà, như ta đã biết, là phải giao nhà cho tươm tất. Nếu nhà bẩn thỉu, hôi hám, để hàng mười năm chưa quét qua một lần vôi, nếu cửa kính, cửa chớp hỏng vỡ lung tung, chủ nhà phải vội vàng quét tước, thay chữa lại cẩn thận. Nếu lười không chịu làm, thì cũng nên lười không đến đòi tiền nhà, vì có đến, người đi thuê vẫn có quyền không trả vội, đợi đến khi nào chủ nhà hết lười hãy trả.

Một khi đã cho thuê nhà rồi, thì mọi nhà phụ cũng thuộc quyền người đi thuê, chủ nhà không thể vin lẽ rằng chỉ cho thuê nhà chính thôi và cứ khăng khăng giữ lấy các nhà bếp. Còn mặt tường, thì về phía trước mặt, người đi thuê muốn treo biển quảng cáo gì cũng được, dẫu là biển quảng cáo thuốc bắc đi nữa, chủ nhà có là một y sĩ thái tây cũng đành chịu bó tay.

•

CHỮA CHẠY

Chủ nhà còn một bổn phận nữa, cũng phải hết sức làm cho

trọn, là phải luôn luôn chăm nom cái nhà thế nào cho người đi thuê vừa ý. Kể làm cho người đi thuê vừa ý thì thật là một việc khó hơn vác đá vá giời, cho nên luật chỉ bắt chủ nhà chịu những sự sửa chữa lớn mà thôi. Chủ nhà phải luôn luôn săn sóc đến người đi thuê như người nuôi vịt chăm nom đến vịt con, phải chữa chạy làm sao cho mưa khỏi qua mái ngói rơi xuống đầu họ, tường khỏi đổ vào lưng họ, ống nước khỏi vỡ, khỏi rỉ nước ra làm lụt nhà họ ở. Ngoài ra, chủ nhà lại còn phải thay thang hay ván bằng gỗ, một khi gỗ đã mọt, thay gạch lát các phòng hay lát sân nữa.

Nếu chủ nhà nào lười quá hay có tính không ưa cởi hầu bao, dẫu là để làm bổn phận của họ nữa, thì người đi thuê có quyền mời ra trước tòa án hòa giải để quan tòa bắt chữa chạy theo luật hoặc cho phép người thuê nhà sửa chữa rồi trừ vào tiền thuê nhà. Cứ như vậy là chủ nhà nào cũng vội vàng cởi hầu bao ra liền.

•

TAI NẠN

Vẫn biết rằng theo luật, chủ nhà phải săn sóc đến người đi thuê, nhưng thói thường ít khi họ nghĩ đến luật,... trừ ra khi nào luật rơi xuống đầu họ làm họ bươu trán rách tai ra. Mà những khi luật rơi xuống đầu họ như vậy không phải là hiếm. Nhà họ làm có khi đã cũ quá, một cái trần tự nhiên hứng trí đổ xuống, vôi gạch ầm ầm chút lên người một người nhà của người thuê không may — hay là may, tùy từng phương diện — nằm chơi ngay dấy : ấy thế là chủ nhà phải chịu trách nhiệm. Người ấy có ốm đau, chủ nhà phải lo tiền thuốc thang, và nếu có sứt trán sây da, thì chủ nhà chỉ còn một cách, là cầu khẩn đức Thượng Đế xui khiến người ấy đừng là một tài tử chớp bóng hay một đào hát nổi danh. Vì nếu lúc đó

những người quý giá ấy vì bị nạn đổ trần hay đổ tường mà để thành sẹo ở mặt hay gẫy mất một chân thì chủ nhà có lẽ bán cả nhà cho thuê đi có khi cũng không đủ tiền bồi thường cho họ.

Vì vậy, các chủ nhà đừng vội tưởng có nhà cho thuê là được ăn no ngủ yên, họ đọc xong đoạn này chắc là họ lo sợ đến đêm đêm mê thấy trần đổ vách siêu và vội vã đi thăm các nhà của họ xem có còn đứng vững mà đem tiền về cho họ hay là sắp sửa làm cho họ mất cơ nghiệp.

•

YÊN ỔN

Bổn phận sau cùng của chủ nhà là, phải bảo đảm cho người đi thuê được hưởng sự yên ổn trong thời kỳ thuê. Phải, đã chịu khó mất tiền, thì ít ra cũng được dùng của tốt. Thí dụ như thuê một rạp hát để diễn kịch, lại bắt gặp một cái rạp chỉ có hai ba chỗ ngồi là có thể trông thấy sân khấu còn thì khuất cột hay tường cả thì không thể chiều lòng ông chủ rạp được, có yêu ông ta cho mấy cũng phải đòi trả lại nhà hay xin giảm giá thuê đi. Đó là nề ông chủ lắm rồi, vì nếu không nề thì nếu bị thiệt thòi điều gì đã có thể kiện ông chủ, đòi tiền bồi thường nữa.

Hưởng một cách yên ổn cái nhà cho thuê còn có một nghĩa nữa. Không ai, dù là ông chủ nhà hay là người lạ, có thể đến quấy rầy người đi thuê. Ông chủ có nhiều cách quấy rầy như vậy lắm : Ông có thể cho thuê một căn nhà để mở hàng bán rượu, rồi đợi đến lúc hàng bắt đầu bán chạy là ông mở liền một ngôi hàng ngay bên cạnh để cướp lấy khách. Hoặc giả ông cho thuê dưới nhà rồi trên gác mở một tiệm hút hay một nhà chứa. Ông làm như vậy có lẽ lợi cho ông lắm, nhưng chỉ lợi cho một mình ông ; còn đối với người thuê nhà ấy, thì họ phải chịu sự khó chịu đến cực điểm. Luật không muốn thế và nghĩ một cách chí lý rằng ông chủ nhà nào làm như vậy là quấy nhiều người thuê nhà và, nếu cứ bướng bỉnh mà quấy nhiều, thì phải chịu trách nhiệm: người đi thuê có quyền mời ông ra tòa được.

Tường-Vân

KHÁI-HƯNG và NHẤT-LINH

ganh hàng hoa

(Tái bản)

Dầy 250 trang. Giá 0p80

ĐỜI NAY

SÁCH-HỒNG

HAI THỨ KHÔN

của THÈ-LỮ

QUYỂN SÁCH

của THẠCH-LAM

Nhắc lại

ÔNG ĐỒ BÈ

CON CÁ THẦN

GIÁ ĐỘC NHẤT 0p10

ĐỜI NAY

Đám cưới mình làm thế này vừa sang mà lại đỡ tốn tiền « ét săng »

Luyện Tập Thân Thể

cần thiết nhất đối với hạng tuổi nào ?

(Tiếp theo)

Từ 16 đến 30 tuổi.— *Cho đến 16 tuổi, cậu bé chỉ thích suốt ngày chạy nhảy, nô đùa, nghịch đất, nghịch cát như lúc 13, 14 tuổi, bây giờ đã bắt đầu khác hẳn. Đến lúc cái tuổi « đôi tám xuân xanh », dù là trai hay gái, người ta đã bắt đầu đứng đắn. Cái bộ áo xốc xếch, cái quần ống cao, ống thấp, và chân một bên giầy, một bên guốc để mà chạy lê khắp đầu đường, xó chợ, đá bóng, nhảy giây, bây giờ đã được thay vào bằng những bộ quần áo ngay ngắn, phẳng phiu, trắng trẻo, bộ tóc đã được chăm chút siêng năng, lúc nào cũng mượt bóng chứ không như mấy năm trước suốt ngày bù rối, và cho đến lời ăn tiếng nói cũng không hấp tấp vội vàng như trước. Trước khi nói, người ta đã nghĩ, cũng như đứng trước những người lạ, người ta cũng đã bắt đầu săn sóc cử chỉ, chứ không xỗ xàng, ngỗ ngược như trước. Nói tóm lại, với cái tuổi 16, người ta từ giã hẳn cái tuổi vô tư lự của buổi « thiếu thì » và trong óc mỗi người đã bắt đầu có một chủ đích, một định kiến hoặc một sở thích riêng.*

Không nói đến các bạn gái, vì một cô gái 16 tuổi đã là một người lớn hoàn toàn, một số đông đã thành đôi lứa ; tôi chỉ nói đến những cậu trai mà tôi có thể chia tất cả ra làm ba hạng người mẫu mực.

■

A. Hạng trí thức cần mẫn — *Hạng này là hạng người sớm lo đến tương lai nhất, chăm chỉ học hành, nghiêm nghị, ít đùa nghịch, nghĩ ngợi, suy xét nhiều hơn là cười nói ; đọc sách, viết văn nhiều hơn là chạy nhảy vận động. Bề ngoài rất dễ nhận xét : một chàng trí thức phần nhiều có cái vẻ nặng nhọc, chậm chạp, nếu không phải là một người héo hắn ; con mắt lúc nào cũng lừ lự, nhìn vào cõi xa xăm như đang chăm chú nghĩ đến một việc gì ; một số đông sớm bị cận thị nên mắt đeo kính trắng ; mồm luôn luôn lẩm bẩm đọc những câu văn La-tinh, Anh văn hoặc ngâm nga những câu thơ hay của các thi sĩ trứ danh về thời cổ ; và cuối cùng có cái đặc điểm nhất là không thích giao du với các bạn cùng trường. Chăm chỉ học hành và không thích chơi bời như vậy không phải là một cái tai nạn, và cũng không phải là «lọ» như các bạn trong lớp học thường tưởng, tuy rằng các bậc cha mẹ rất hài lòng về cử chỉ tinh tình của con mình. Song le, tuy vừa lòng đến đâu, các bậc cha mẹ đó cũng nên nhớ rằng, bất cứ cái gì thiên quá về một mặt cũng có hại ; và những chàng trí thức mẫu mực đó nếu suốt đời chỉ biết có đọc sách và nghĩ ngợi, còn ngoài ra không vận động, tập luyện gì thì thân thể sẽ yếu đuối, các cơ thể trong người sẽ lười biếng chậm chạp và người sẽ trở*

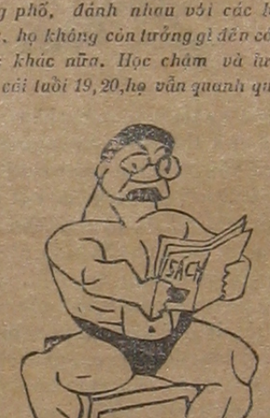

nên ốm yếu, khổ sở. Không những vậy, nếu cứ như thế mãi, thì về sau này, dù thông thái, uyên bác đến đâu, dù trong óc có chứa chất trăm kinh vạn quyển chăng nữa, mà nếu chỉ thiếu một cái sức khỏe trung bình thì cũng không thể có nổi những sự hoạt động, sự mẫn tiệp, sự nhanh nhẹn để áp dụng cái học của mình vào những công việc có ích. Quá lắm rồi cũng chỉ đến làm nổi cho « no bụng, ấm vợ con » là cùng, như ta vẫn thường buồn dầu nhận xét thấy trong những bọn « nhân tài » mà xã hội ta đã sản xuất ra từ trước đến nay.

Vậy thì chỉ có một cách giản tiện nhất là đối với những bọn trí thức trẻ tuổi đó, ta cứ kệ cho họ chăm chỉ học tập như thường, nhưng hàng ngày ta bắt buộc họ phải bỏ ra một giờ đồng hồ để luyện tập thân thể thật hăng hái, và cần thận cũng như lúc họ đọc sách. Sự tập luyện này không có cái mục đích tạo họ nên những lực sĩ, võ sĩ hoặc vô địch về môn thể thao nào, mà chỉ cốt làm cho họ tránh xa cái bệnh Táo Bón, làm cho sự hô hấp được điều hoà, mạch máu được lưu thông. Với sự luyện tập thân thể hàng ngày, họ sẽ sống một cách khoẻ mạnh sung sướng, bình tĩnh và sau này, với một tài học lỗi lạc, với một bộ óc xem rộng, nghĩ xa ở trong một cái thân thể trung bình, nhanh nhẹn, đầy nghị lực, đủ hoạt động, và hăng hái, chắc chắn họ sẽ không đến nỗi vô dụng như những « hi vọng của quốc gia » mà ta đã từng thấy từ trước đến giờ.

■

B. Hạng Đại Thể Thao gia. — *Trái hẳn với hạng Trí-thức cần mẫn là hạng Đại-thể-thao-gia— Hạng người này đã hiểu lầm mất cái mục đích cao quý của Thể-thao ; thể nghĩa là đáng lẽ chỉ nên coi các môn Thể-thao như là những trò giải trí có ích lợi, những môn vận động mục đích là để giữ cho sức khoẻ được thăng bằng, thân thể cường tráng để mà làm việc, họ lại coi các môn Thể thao và sự chơi bời phóng túng như là mục đích duy nhất của cuộc đời họ ; vì vậy ngày ấy sang ngày khác, ngoài những sự đá bóng, đi bơi lội, cưỡi xe đạp ở trong phố, đánh nhau với các bạn hữu, họ không còn tưởng gì đến công việc khác nữa. Học chăm và lười, với cái tuổi 19, 20, họ vẫn quanh quẩn*

ở vòng sơ-học. Không bao giờ đọc đến sách, ít suy nghĩ, với cái học vẫn hẹp hòi, giờ giang của họ, họ có cái khuynh hướng tự cho là trung tâm điểm của Vũ-trụ và có những điệu bộ tỏ ra là người vô giáo dục — Hạng tuổi trẻ này rất dễ nhận xét. Đi đứng khệnh khạng, ưỡn ngực, vung chân, vung tay, bộ mặt vênh váo, cấc tấc, nhìn những người đi đường một cách sống sượng, hỗn sược ; ở trường học, trêu ghẹo, nói xấu các ông giáo, tìm cách gây gổ với tất cả các bạn học không đồng cánh với mình ; đi đứng ở ngoài đường thì nghênh ngang, nhẩng nhảo, « trẻ không tha, già không thương », không bỏ một cơ hội tốt nào mà không trêu ghẹo, nói tức một người khác hoặc tỏ ra những cử chỉ mà người dễ tính đến đâu cũng không thể tha thứ được.

Tôi chắc có rất nhiều người đồng ý kiến với tôi rằng không có cái gì cho ta những cảm tưởng tốt đẹp bằng khi gặp một thanh niên học giỏi, thông minh, lễ phép, có giáo dục mà lại khoẻ mạnh, bơi lội tài, nhảy cao, chạy xa, thân thể cường tráng, đẹp đẽ, cân đối ; nhưng trái lại, cũng không có cái gì làm cho ta khó chịu và bất mãn bằng mỗi một khi ta bị cái nạn gặp một chàng trẻ tuổi với một bộ mặt cấc lấc nhẩng nhảo, nghênh ngang và cử chỉ tỏ ra người thiếu giáo dục.

Đối với những Đại-Thể-thao gia này, sự giáo dục hoàn toàn lại là cả một vấn đề quan trọng ; song điều giản dị nhất là tất cả các môn Thể Thao và Luyện-Tập-Thân-Thể đều mất hết những sự ích lợi, mà lại còn nguy hiểm nữa, vì với những danh từ vô địch của môn này, đại-lực-sĩ trong môn kia càng làm cho họ đi xa dần lẽ phải và tính dễ chịu. Điều cần nhất là hãy tìm hết cách đưa họ đến sự điềm tĩnh và trao vào tay họ những cuốn sách hay ho thuộc về loại Nhân Chủng học (Culture Humaine) Khi họ đã bắt đầu tìm thấy Lý-Trí, nhận xét lấy cái lẽ phải của sự sống, lúc đó sẽ có nhiều cách làm cho họ « cải tà quy chính » được.

(Còn nữa)

NGU YÊN-HỢP-VỸ

KỲ SAU :

C.— Hạng truỵ-lạc

Tại Phố Quan Thánh số 146 Hanoi

Cam đoan làm mất hẳn

Bệnh Táo

Bụng lớn sẽ thon đi, yếu sẽ khỏe lên. Bằng cách Luyện-Tập Thân Thể dưới quyền giám đốc của Nguyễn Hợp-Vỹ

Hanoi...

36 phố phường

(Tiếp theo trang 5)

Hình như chỉ có người khách mới biết cái thuật làm cho bột được nhẹ, và sốp, bằng cách cho men. Cho nên chiếc bánh bò chê của chú khách trên kia ăn rất nhẹ nhàng, với một cảm tưởng rất dễ tiêu, vị bánh hơi ngòn ngọt, thơm thơm, bột rẻo và bông như sợi tơ. Có thể cắn một miếng to, nhưng rút lại vẫn vừa miệng, và đủ nóng bốc hơi để tỏa ra mùi gạo mới. Kể là một thứ quà điểm tâm buổi sớm thì rất hợp, rất thanh.

(Tiện đây, tôi nhắc đến thứ cháo hoa buổi sớm cũng của người khách bán. Thứ cháo tên là « bạc chúc », gạo nhỏ biến và mịn như nhung, thỉnh thoảng điểm cái vị thơm mát của ý dĩ, và cái vị bùi của thảo quả. Hoặc ăn cháo không, hoặc ăn với «dầu chạc quẩy» một thứ bánh bột mì rán vàng và phồng, mà cái béo ngậy và sự ròn tan ra hòa hợp rất kín đáo và rất mỹ thuật với cháo loãng. Trong thức quà buổi sớm đó, có một cái nhỏ nhắn, tế nhị, và thanh tao ; chỉ những người nào sau một đêm mệt nhọc, đương háo nước, mới thưởng thức được hết. (Còn nữa)

T. L.

BÃI BIỂN SẦM-SƠN

(phóng sự ít lời) của **TÔ-TỬ**

Hat A-dào CHUYÊN XA GẦN

(Tiếp theo trang 6)

Hai thứ tiếng khác nhau như thế thì phải có hai lối hát khác nhau, một đằng thì mạnh mẽ dũng lược, nghiêm khắc, một đằng thì dịu dàng êm ái. Một bài hát Đức mà hát lối Ý thì nghe nó rất lố lăng, mà nếu lấy một bài của Donizetti (người Ý) dịch ra tiếng Đức thì cũng thế — một bài dịch ra sẽ làm mất một nửa cái tính cách mỹ thuật của nó đi. Và dù một ca công có tài đến thế nào mặc lòng, mà càng có tài thì lại càng thấy lạc đường, ngập ngừng trong khi hát một bài bát mà giọng hát với thứ tiếng nói không hợp nhau (Lavignac-Education musicale).

Đọc xong đoạn này tôi chắc có nhiều bạn muốn hỏi tôi rằng: cách hát của thứ tiếng nói Việt-nam thì thế nào?

Tôi không cần phải nói đến cái tính cách đặc biệt của tiếng nói người mình vì ai cũng biết rằng tiếng annam có mấy dấu về thanh: huyền, ngã, hỏi, nặng, sắc, nó khiến cho một âm của mình khi nói cao giọng lại có một nghĩa và thấp giọng lại có một nghĩa, v. v...

Tôi chỉ xin kể mấy cách hát đặc biệt mà tôi nhận thấy ở trong lối hát Á đào, một lối âm nhạc do tiếng nói annam « đẻ » ra:

Tiếng hát ngân dài không mấy khi được đều đặn, thường bao giờ cũng chập chờn lấy lên hay lấy xuống. Bắt giọng vào hát thì ít khi bắt vào tiếng chính ngay, mà bắt ở dưới lên hay ở trên xuống. Đi từ tiếng nọ sang tiếng kia thì ngân dần dần lên hay dần dần xuống (không kể khi hát nhanh), khi ngân thì dùng âm « y » hay « ư » thay cho âm chính của tiếng hát. Giọng hát hay lên cao tận sức và bao giờ cũng lấy sương cuống mũi (fosses nasales) làm chỗ cho tiếng nó vang (résonnance), cũng vì thế mà ta thấy ca nương ngậm miệng mà vẫn ngân được (đừng nhầm với giọng óc) (voix de tête) chứ không như hát tây phải há mồm và lấy ngực làm chỗ cho tiếng nó vang. Còn lúc ngừng hát lắm khi lại dùng cuống lưỡi đánh ngứt hơi lại.

Sau khi nhận thấy cách hát đặc biệt của người Annam mình thì tôi tin rằng lối hát bài tây tiếng ta một ngày kia sẽ mất dần đi và những bài hát annam sẽ không bao giờ mất cái tính cách của nó.

(Còn nữa)

Nguyễn-xuân-Khoát

Muốn xây dựng theo Khoa Học và Mỹ-Thuật, lại không tốn phí, các Ngài ở xa gần, hãy đến hay viết thơ hỏi:

Kiến - Trúc - Sư
Từ - Nghệ

Hanoi – 21 bis Rue Jean Soler
Téléphone 1223

Bao giờ các Ngài cũng được vừa ý

Kiểm duyệt bỏ một bài

L. T.

— Em ơi, hôn anh một cái!

Báo mới

Truyền tin, báo hàng ngày chuyên việc thông tin tức, do ông Giang văn Chánh chủ trương, đã ra số đầu ngày 14 Juillet vừa qua. Tòa soạn và trị sự 81-83 Bd de la Somme, Saigon.

HỘP THƯ

Ô. Nguyễn Hòa, Quảng ngãi — Có nhận được ngân phiếu 2p.00. Báo vẫn gửi liên tiếp.

Ai có nhà và đất
ở Hanoi hay các tỉnh
muốn bán, biên thư hỏi:
M. Long
18, Amiral Courbet Hanoi

—Giăng đến rằm thì giăng tròn bác ạ.

—Thế còn răng tôi, bác xem: đã bao nhiêu rằm rồi mà không tròn.

Người vợ già

(Tiếp theo trang 9)

Trân trừng trừng nhìn con bằng hai mắt ác nghiệt:

— Làm sao mà khóc? Tao mới nói thế mà đã nức nở ngay được!

Quàng khẽ liếc mắt nhìn vợ:

— Sao cái giống nhà mày mau nước mắt thế!

Đứa con sợ quá, cố nghẹn nín, không khóc ra tiếng; nhưng nước mắt vẫn dòng dòng trên hai má, làm ướt chiếc áo cộc, ở hai bên ngực. Trân hung hăng đứng dậy, hất chiếc ghế đang ngồi ra một bên, rồi nắm lấy đứa con:

— Đã muốn khóc thì tao cho khóc! Khóc! Khóc! Khóc đi!

Sau mỗi tiếng đó là một cái tát mạnh, thành vệt trên má đứa trẻ. Người mẹ thương con quá, liều thân chạy xổ lại, ôm lấy con và cố đánh bạo nói lại chồng:

— Định đánh chết nó hay sao?

Trân rời đứa con, quay lại, tát liền ngay vợ một cái và quát:

— Đánh chết nó và đánh chết cả mày nữa cho ông thoát nợ!

Nói xong câu đó, chàng bỗng thấy lòng tháo cởi, người nhẹ nhàng, hơi sung sướng. Vì hình như đó là một câu chàng vẫn rốt kín tận đáy lòng và nay chàng mới có dịp buông thả. Chàng yên lặng, ngồi suy nghĩ: chàng mang mang thấy rằng có lẽ những tiếng trên đây chàng đã dùng để thổ lộ hết cái ao ước tàn bạo, cái ích kỷ chua chát của lòng chàng hơn là để tỏ sự giận giữ trong chốc lát, vì không bằng lòng vợ và con.

MẠNH-PHÚ-TƯ

CABINET D'ARCHITECTE
LUYỆN, TIẾP, ĐỨC
42 Borgnis Desbordes, Hanoi
Téléphone : 679

N.N. nói chuyện

(Tiếp theo trang 14)

2) Những người như thế nào, ở vào trường hợp nào thì được phép xin Tư pháp bảo trợ để lấy quyền lợi của mình và xin ở đâu?

— Nghèo không có tiền theo kiện là đã có quyền xin tư pháp bảo trợ. Xin ở Phòng Tư pháp bảo trợ và gửi đơn cho ông Biện-lý. Nhớ đính theo một tờ nhận thực là nghèo và không chịu thuế do tòa Bốc-lý phát.

Quang Ngọc Hanoi — 1.) Tôi thuê lại một phần nhà của một chủ trương hiện vẫn ở luôn đấy (ở phần của họ). Bây giờ người chủ trương ấy có Thể đuổi tôi đi được không? Và phải viện vào cớ gì? Tháng nào tôi cũng trả tiền sòng phẳng.

— Người đi thuê lại đối với người chủ trương không khác gì người chủ trương đối với chủ nhà. Nếu tháng nào cũng trả tiền sòng phẳng thì không thể bỗng dưng đuổi đi được.

2.) Hai người bạn trai đều có em gái. Họ bèn lấy em gái của nhau. Như thế có thể lấy được không? Và hai người bạn trai phải gọi nhau bằng gì cho tiện.

— Sao lại không thể được? Không có điều gì ngăn cấm khi hai người bạn trai lấy em gái của nhau cả.

Còn về cách xưng hô, thì chỉ có gọi nhau là bạn như cũ là tiện hơn cả.

Nguyễn đức Trọng, Bắc ninh — Nhà tôi muốn bắn súng khá, nhưng vì ở vào chỗ thôn quê hẻo lánh hay bị quân gian dòm dỏ, tôi muốn mua một khẩu súng để giữ nhà có được không.

— Hiện giờ, nhà nước có lệnh thu giấy phép giữ súng — dù là súng đi săn — thì không thể xin phép mua súng được.

CẦU Ô

Tìm việc làm

- Sức học năm thứ tư ban Trung học, đứng đắn, chăm chỉ. Muốn tìm một việc làm, hoặc dạy học, hoặc làm thư ký hãng buôn. Viết thư hỏi. Ngô quang Liêu 27 Rue des Ecoles, Quảng yên.

— Trẻ tuổi đứng đắn, có bằng tú tài ban văn chương, muốn tìm nơi dạy học tư gia. Viết thư cho M. Phạm Hùng châu Đoan Hùng, Phú Thọ.

— Cours particuliers de francais et de mathématiques dirigés par un groupe de bacheliers et de diplômés. S'adresser à M. Tử, 1, Voie 34, Hanoi.

TỦ SÁCH ĐỜI NAY
CÒN MỘT SỐ RẤT ÍT

THỪA TỰ *của* KHÁI-HƯNG Op.60
MAI HƯƠNG *và* **LÊ PHONG** *của* THẾ-LỮ Op.55
NGÀY MỚI *của* THẠCH LAM Op.55
SÁCH HỒNG *ông* BỒ BỀ Op.10
CON CÁ THẦN Op.10

MỚI RA

CON ĐƯỜNG SÁNG *của* HOÀNG ĐẠO Op.50
CUỐN SÁCH *(Sách Hồng số 3)* *của* THẠCH LAM Op.10
TRƯỚC VÀNH MÓNG NGỰA *(Mới in lại)* *của* HOÀNG ĐẠO Op.35

SẮP RA

GÁNH HÀNG HOA *(Tái bản)*
LẠNH LÙNG *(Tái bản)*
HAI THỨ KHÔN *(Sách Hồng số 4)* *của* THẾ LỮ

Ngày Nay

TÒA SOẠN và TRỊ SỰ
80 Grand Bouddha
HANOI
Téléphone 674

Giá báo mỗi số 0p12

Một năm : 4p60
6 tháng : 2p40
Ngoại quốc và các công sở 10p 1 năm
Mandat và thư xin gửi cho :
M. le Directeur de la Revue Ngày Nay — Hanoi

Làm nhà nên dùng
gỗ
TÁU CAÔI CHÒ
viết thư hỏi :
ĐINH VĂN TƯỜNG
Fournisseur de Bois
Tél. 14 Bến-Thủy (près de Vinh)

Thuốc sán sơ mít

Rất thần hiệu, Số 26. Giá 0p.70

Mắc bệnh sán, hay đau bụng vật, hay ăn của ngọt, hễ đói là đau, đi ngoài thường theo ra con trùng như sơ mít lẫn với phân, có khi tự nhiên ra ở quần, rất là bẩn thỉu, nếu không chữa, trùng sán ngày một nhớn ra, sức người ngày càng yếu dần, sinh chứng đau sôi hai cạnh sườn, mà thiệt mạng, uống thuốc này cam đoan trong hai giờ, ra ngay con trùng giải 12 thước, khỏi hẳn. Các ngài có mua xin mua cho được Thuốc sán sơ mít Thanh-xa (dấu hiệu con voi) giá 0p.70 mấy là thứ thật kẻo nhầm thuốc giả uống vào thêm hại.

Thuốc run

Bất cứ người nhớn hay trẻ con, mắc bệnh run đứa hoặc run kim, hay tưa nước rãi, đói hay quặn đau bụng, uống thuốc này buổi chiều ra hết run không phải tẩy. Giá mỗi gói 0p20.

Thuốc bổ dạ dầy

Uống thuốc run hoặc thuốc sán của bản đường, đã ra hết rồi, nên uống thêm thuốc này, cho bồi bổ dạ dầy, và giết hết vi trùng và trứng của run sán còn sót lại, thì không bao giờ mắc bệnh run sán nữa, người chóng trở nên mạnh khỏe béo tốt. Thuốc này có đặc tính chữa bệnh : *Đau dạ dầy*, ăn chậm tiêu, hay đầy hơi, đau tức ngực, đau xuyên cạnh sườn, đau ngang thắt lưng, khi đau khi không, như giã cách, uống thuốc này một hộp bớt ngay, ba hộp khỏi hẳn. Giá 1p60. Các thứ thuốc kể trên hiện có bán tại

Nhà thuốc THANH - XA

73, góc phố hàng Thiếc và hàng Nón — HANOI
Ngoài cửa treo cờ vàng

Ở xa mua lĩnh hóa giao ngân.

Đại lý. — Haiphong : Mai-lĩnh, Nam-định : Việt-long, Hai-dương : Quang-huy, Bắc-ninh : Vĩnh-yên, Sơn-tây, Tông : Quý-lợi, Việt-trì : Vạn-lợi, phố Việt-lợi, Vĩnh-yên : Ngọc-tân, Phúc-yên : Thanh-phong, Phú-thọ : Tế-hòa-đường, Hà-đông : Thanh-xa cửa chợ, Hồng-gay : Đại-thành, Thái-nguyên : Quảng-thành, Hòa-bình : Kim-long, phố Đồng-nhân, Thanh-hóa : Thái-lai, Ninh-bình : Ích-trí và đại lý rượu Vạn-vân, Vinh : Sinh-huy, Huế : Đức-thành, Viêntiane : Việt-hòa, Uông-bí : Mai-linh rue Vernaz.

Và khắp các tỉnh những nơi treo biển đại-lý Thanh-xa đều có bán.

HẠNH PHÚC GIA ĐÌNH

Nhân các bà tới kỳ ở cữ!
Muốn tốt tươi nên giữ máu da!
Hoa Kỳ Rượu Chồi *nên soa!*
Dung nhan lại thấy đậm đà hơn xưa!
Vừa giãn huyết, lại vừa rãn cốt!
Vẻ đoan-trang đẹp tốt như không,
Ngày xuân càng được sắc hồng,
Càng tươi màu thắm, càng nồng tấm yêu.

Giới thiệu bạn gái
Đào-Thị HỒNG-LOAN

Sây-sập-zi

Ấy là tên mà các bạn láng chơ đặt cho thuốc cường dương Quảng Tự (42). Thuốc bổ chế ở bên Tàu, kiến hiệu ngay tức khắc, nó giúp cho đàn ông được hoàn toàn mãn nguyện trong việc giao tình. Rất có ích cho những người bị liệt dương, di tình, mộng tinh. Mỗi lọ giá 1p.

Gửi lĩnh hóa giao ngân

dào-lập
97, Hàng Gai, Hanoi

Rất
THƠM và MƯỢT
Vì vậy người lịch sự bao giờ cũng dùng nó. Bán tại các cửa hàng lớn Trung Nam Bắc kỳ

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez des chemises à col **Baleiné** et **Trubénisé** chez votre chemisier spécialiste

THUAN THANH LONG
15, — Rue du Riz — Hanoi
SUCCURSALE
154 — Rue du Coton — Hanoi

Thuốc Quân và xi-gà

MELIA

hút êm dọng và thơm ngon

Đại-lý độc quyền L. RONDON et Cie Ltd
21 Boulevard Henri Rivière — Hanoi

THUỐC TRƯỜNG-SINH NGÂM RƯỢU

Cao hổ-cốt, tắc-kè, Sâm, Nhung, Tâm gửi cây giâu, cao Kim-anh, Cam-khởi tử, Tô-hợp-hương, Đông-trùng hạ-thảo, và nhiều vị thuốc bổ quí giá theo trong bài thuốc *Trường-sinh Gia-truyền* chế luyện thành bánh thuốc này. (Dùng rượu ta, rượu ty hay rượu vang tốt mà ngâm). Hương-vị rất thơm, uống ngon tuyệt trần, không có rượu thuốc, rượu bổ nào ngon bằng. Uống rượu này ăn ngon miệng, ngủ yên giấc, tinh thần minh mẫn, bền trí, nhớ lâu, bổ tinh, sinh huyết, nhan sắc quang nhuận, trừ được các tật bệnh, suốt đời mạnh khỏe, trẻ mãi không già. Bởi vậy gọi là « Bánh Trường-Sinh ».

Người khỏe mạnh uống càng tăng sức khỏe, người nào yếu đau như kể dưới đây uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả : Những người đau mới khỏi, các bà sau khi mới sinh nở, người ở nơi nước độc, người bị bệnh ngã nước, bệnh phòng tích, bệnh ho, hen, xuyễn, bệnh thở, bệnh vàng da (cả trong lòng trắng con mắt cũng vàng) bệnh tê thấp, bệnh nhức xương, bệnh ăn không tiêu, ngủ không được, bệnh di tinh, mộng tinh, thận hư, đau lưng, bốc hỏa, các ông giao hợp yếu, các bà huyết xấu, kinh không đều, ra khí hư, những người đại tiện không đều, nước tiểu không trong, uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả.

CÁCG DÙNG : *Hộp lớn (giá 1p.00) ngâm thành 3 chai (litre). Hộp nhỏ (giá 0p.35) ngâm thành một chai (litre) trong một ngày là dùng được. Mỗi chai rượu bổ này đáng giá 3p.00, uống hết lại chế thêm rượu vào cho đến lúc nhạt thì thôi. Nếu muốn đặc, muốn tốt, ngâm thật nhiều bánh thuốc, ít rượu, sẽ thanh một thứ rượu khai vị (apéritif) rất quí để uống trước khi ăn cơm và trước khi đi ngủ rất bổ, mà lại có đủ sức trừ được các bệnh như đã kể trên. Nếu chỉ cần ngon rượu để uống được nhiều không say, không mệt, không bốc nhức đầu thì ngâm thật ít thuốc và nhiều rượu. Nam phụ lão ấu và người có thai đều dùng được. Trước khi ngâm rượu bóc bỏ bao sáp đi. Xin nhận kỹ hiệu phật 12 tay, có chánh phủ chứng nhận, của nhà thuốc Hồng-Khê.*

NHÀ THUỐC HỒNG-KHÊ

Tổng-cục tại 88 Route de Huế (ngay trước cửa Chợ Hôm) Hanoi và có đại lý các nơi, là một nhà thuốc có danh tiếng của người Việt-Nam đã được thưởng bội tinh vàng và bằng cấp ban khen. Mua thuốc Hồng-Khê xin nhận kỹ giấu hiệu phật 12 tay có chánh phủ chứng nhận kẻo lầm thuốc giả. *Có biếu sách Gia-đình Y-dược và Hoa-Nguyệt Cẩm-Nang Có gửi lĩnh hóa giao ngân.*

QUẢNG CÁO **C P A**
các ngài trao cho

comptoir de publicité artistique
5-7 Julien Blanc
HANOI — Tél. 1254
Directeur Nguyễn trọng Trạc

trông nom và xếp đặt
bao giờ cũng có
hiệu quả

Soir de Capri

48, FERBLANTIER
◆ HANOI ◆

---

chỉ giùm ai mắc **BỆNH LAO**

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khúc khắc, ho có đàm trắng, xanh vàng, mỏi mệt, bịnh nhơn có khi bị thành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc gia truyền của cụ **Trịnh hải Long** (nội tổ ông đốc học Hào). Thuốc đã cứu đặng muôn ngàn người. Có 2 thứ : thứ 5p. và thứ 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông :

TRINH VAN HAO
Directeur École
Villa N° 110 Rue Vassoigne
TÂN-ĐỊNH, Saigon

Nhà thuốc LÊ HUY-PHACH

Có sách Bảo vệ gia đình biếu các ngài. Ở xa xin gửi 0p04 timbre tiền cước phí.

VẠN NĂNG LINH BỒ rất hay,
Giúp người khỏe mạnh đó đây vang đồn.
Uống vào ăn ngủ đều ngon,
Tinh thần minh mẫn đẻ con khác người.
Vạn Năng Linh Bổ 1p00

Các cụ thở hồn hển, gân cốt lỏng lẻo, t ăn ít ngủ, dùng **V. N. L. B.** sức khỏe lại ngay. Các Ngài làm việc mệt c. quẫn trí, mệt mỏi thể chất, dùng **V. N. L. B.** lập tức thấy dễ chịu.

Các bà huyết hư, gầy yếu, da dẻ bạc nhược, phiền muộn trong lòng, bệnh vặt luôn luôn, dùng **V. N. L. B.** lập tức khoan lòng. Bách bệnh đều tiêu.

Các Cô các Cậu nam nữ học sinh, tinh thần quẫn bách, hay quên, hay sợ, sức khỏe không đều, dùng **V. N.** như ý sở cầu.

LƯỠNG-NGHI BỔ-THẬN thuốc thần,
Mộng, Di Tinh lãnh các phần nguy nan.
Thủ-dâm bệnh thận chan chan,
Lưỡng-Nghi uống đến khỏi toàn vẹn ngay.
Lưỡng Nghi Bổ Thận 1p00

Di, mộng, lãnh tinh hại cho sức khoẻ, sinh ra đủ các thứ bệnh : mờ mắt ù tai, khí, khí xuất thì mỏi gối, quần ung, thực là vất vả đủ đường, ấy chỉ bởi thận yếu mà sinh ra, phải lập tức cứu **L. N. B. T.** là khỏi bệnh, mà như ý. Thủ dâm thực là tai hại cho tinh thần và sức khỏe, đã làm một cách khốn đốn cho thận gia mà hại cho đường tử tức. Những ai đã mắc cái hại thủ dâm ấy, lập tức dùng **L. N. B. T.** mà chữa, cho cuộc đời được tươi trẻ, tương lai được rực rỡ.

LY DỊ YÊN HÀ phải uống ngay
Nam nhân Nam trí ở đời này
Quăng đèn đạp tẩu mau đi chứ
Dìu dắt nhau lên khỏi vũng lầy
Ly-dị Yên-hà thủy 1p00

Bạn trẻ đã chớt đa mang vào làng thuốc sái, phải mau mau tỉnh ngộ, kia trời Âu bể Á ai những tranh đua. Đây, một đề khí dụng : Ly-dị Yên-hà, đề xe cùng lọ. Không vất vả gì, tinh thần minh mẫn, mà riu rắt nhau lên khỏi vũng lầy. Rồi chỉ bảo cho đàn em lạng thuốc sái là: Tiêu tụy.

PHONG TÌNH mà vướng phải gai,
Thuốc Lê-Huy-Phách thực tài thực hay.
Uống vào bệnh khỏi mau thay,
Ngày ngày nức tiếng đó đây vang đồn.

Giang-mai, cứ đinh thiên phào, phát hạch, phát soài, lở kẽ lợi, lung lay chân răng, chỉ dùng thuốc « Giang-Mai » số 18 là khỏi (1p00). — Lậu buốt, đái ra máu, dùng « Lậu Buốt » số 4 (0p50). — Lậu ra mủ, dùng thuốc « Lậu Mủ » số 10 (0p50). Nếu vừa đái buốt, vừa có máu, lại ra mủ, dùng «Thanh Niên Cứu Khổ Hoàn » số 70 (1p20) — Lậu chưa tuyệt nọc, tiểu tiện đục, có vẩn... dùng « Tuyệt Trùng » số 12 (0p60) và «Bảo-Mệnh» thang (0p15) kèm với nhau, được khỏi dễ dàng.

Có đại lý khắp các tỉnh và cần nhiều đại lý ở các phủ, huyện, đồn, có hỏa hồng, lương tháng, điều kiện dễ dàng

Nhà thuốc LÊ-HUY-PHACH

N° 19, Boulevard Gia-Long (Hàng Giò) — ***HANOI***

Imprimerie spéciale de la Revue Ngày-Nay. Tél. 874 — Hanoi

Le Gérant : Nguyễn-kim-Hoán